

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie C · número 158

Comissió d'Estudi del Treball Autònom

Sessió 3, divendres 18 de gener de 2019

Presidència de l'l. Sr. Rafel Bruguera Batalla

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença del director general d'Economia Social, el Tercer Sector, les Cooperatives i l'Autoempresa (substitució del compareixent) 357-00236/12	3
Compareixença de Julia López López, doctora en dret i catedràtica de dret del treball i de la seguretat social de la Universitat Pompeu Fabra 357-00229/12	4
Compareixença de Josep Ginesta i Vicente, secretari general de Treball, Afers Socials i Famílies 357-00231/12	22
Compareixença de Luz Bataller i Cifuentes, directora general de la Inspecció de Treball 357-00233/12	28
Compareixença d'Enric Vinaixa i Bonet, director general de Relacions Laborals i Qualitat en el Treball 357-00232/12	32

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 3 de la CETA

La sessió de la Comissió d'Estudi del Treball Autònom (CETA) s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix Rafel Bruguera Batalla, acompanyat del vicepresident, José María Cano Navarro, i dels secretaris en funcions Narcís Clara Lloret i Lluís Font i Espinós. Assisteix la Mesa la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Hi són presents els diputats Carmen de Rivera i Pla, pel G. P. de Ciutadans; Jordi Albert i Caballero i Eva Baró Ramos, pel G. P. Republicà; Pol Gibert Horcas, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Yolanda López Fernández, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem, i Vidal Aragonés Chicharro, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteixen a aquesta sessió la doctora en dret i catedràtica de dret del treball i de la seguretat social de la Universitat Pompeu Fabra, Julia López López; el secretari general de Treball, Afers Socials i Famílies, Josep Ginesta i Vicente; el director general de Relacions Laborals i Qualitat en el Treball, Enric Vinaixa i Bonet, i la directora general de la Inspecció de Treball, Luz Bataller i Cifuentes.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del director general d'Economia Social, el Tercer Sector, les Cooperatives i l'Autoempresa davant la Comissió d'Estudi del Treball Autònom (tram. 357-00236/12). Substitució del compareixent.

2. Compareixença de Julia López López, doctora en dret i catedràtica de dret del treball i de la seguretat social de la Universitat Pompeu Fabra, davant la Comissió d'Estudi del Treball Autònom (tram. 357-00229/12). Compareixença.

3. Compareixença de Josep Ginesta i Vicente, secretari general de Treball, Afers Socials i Famílies, davant la Comissió d'Estudi del Treball Autònom (tram. 357-00231/12). Compareixença.

4. Compareixença d'Enric Vinaixa i Bonet, director general de Relacions Laborals i Qualitat en el Treball, davant la Comissió d'Estudi del Treball Autònom (tram. 357-00232/12). Compareixença.

5. Compareixença de Luz Bataller i Cifuentes, directora general de la Inspecció de Treball, davant la Comissió d'Estudi del Treball Autònom (tram. 357-00233/12). Compareixença.

El president

Donem inici a aquesta sessió de la Comissió d'Estudi del Treball Autònom.

Compareixença del director general d'Economia Social, el Tercer Sector, les Cooperatives i l'Autoempresa (substitució del compareixent)

357-00236/12

Com vostès saben, l'objecte d'aquesta convocatòria, bàsicament, és iniciar les compareixences, però tenim un primer punt de l'ordre del dia que seria la substitució d'un compareixent, en concret el senyor Josep Vidal i Fàbrega, director general d'Economia Social, el Tercer Sector, les Cooperatives i l'Autoempresa, en substitució de la senyora Maria Àngels Pujols Muntada.

Hi ha algun inconvenient per poder procedir a aquesta substitució de compareixents? (*Pausa.*)

S'aprova per assentiment.

Molt bé; doncs moltes gràcies.

Compareixença de Julia López López, doctora en dret i catedràtica de dret del treball i de la seguretat social de la Universitat Pompeu Fabra

357-00229/12

I ara sí, comencem amb la compareixença de la senyora Julia López López, doctora en dret i catedràtica de dret del treball i de la seguretat social de la Universitat Pompeu Fabra, a la qual agraiem enormement que hagi acceptat comparèixer a aquesta comissió. No és la primera vegada que compareix al Parlament, ens ha comentat. Per tant, ja més o menys en coneix la dinàmica: hi haurà un primer torn d'una mitja horeta, aproximadament, de la compareixent; a continuació, intervindran els grups parlamentaris, i un segon torn de la compareixent per respondre als aclariments, preguntes, dubtes que s'hagin formulat per part dels grups parlamentaris. D'acord? (*Pausa.*)

Doncs bé, sense més preàmbuls, donem la paraula a la senyora Julia López López.

Julia López López (doctora en dret i catedràtica de dret del treball i de la seguretat social de la Universitat Pompeu Fabra)

Moltes gràcies per la invitació. Per mi és un honor poder servir el Parlament de Catalunya i, òbviament, com a funcionària pública, *como ciudadana*. Però sobretot jo hi volia afegir que, bé, jo oferiré algunes idees, però que òbviament és el Parlament el que decideix; jo estic aquí d'experta, no estic per ensenyar a ningú, ni estic per..., solament estic per informar modestament.

Yo creo que el análisis del tema de los trabajadores autónomos y en general del trabajo autónomo nos obliga a hacer una reflexión previa desde el Parlament, o para ser útiles al Parlament de Catalunya, de qué modelo de empleo queremos tener en Cataluña. ¿Queremos tener un modelo de empleo basado en la contratación por cuenta ajena, que sería el artículo 1 del Estatuto de los trabajadores? ¿Queremos tener un modelo de emprendimiento, de trabajadores autónomos, algunos empleadores y otros no empleadores? ¿O queremos tener un modelo combinado?

Por tanto, un primer punto de reflexión importante, en mi opinión, es que ustedes tienen que decidir desde el Parlament qué modelo de empleo se utiliza en Cataluña; qué modelo se fomenta, de empleo, en Cataluña; qué modelo se ajusta más a nuestras necesidades en Cataluña. Y esto, por tanto, es una opción política, ¿eh?, es una opción política de intereses generales, del país, de ver cómo en Cataluña desarrollamos un modelo más por cuenta ajena, un modelo más por cuenta propia, y luego entraré un poquito en el tema de autónomos como empleadores y autónomos como trabajadores, los que no emplean. Y, por tanto, esto sería un primer punto. Vamos..., o tendríamos que ir a un modelo híbrido, un modelo híbrido que combine ambos.

Un primer punto es que Cataluña, que se inserta también dentro de la Unión Europea, obviamente tiene unas directrices, que son el Libro de modernización del derecho del trabajo, en el que se produce el primer punto de incidencia o de reflexión de la Unión Europea, que es lo que los juristas llamamos la «*soft law*», las directrices, en el que lo que se plantea es que los modelos de empleo no pueden ser modelos basados solo en contratos de trabajo, sino que tienen que ser modelos combinados. Por tanto, cuando muchas veces nos preguntamos este *boom* del autónomo, de por qué tenemos que estar en los países miembros desarrollando políticas de favorecer el trabajo autónomo, viene de la Unión Europea.

Las directrices, la *soft law*, la centralización de directrices en el Libro de modernización es que no todo intercambio entre empleo –en el mercado– y remuneración tiene que ser el contrato de trabajo. Por tanto, la Unión Europea está más por la labor de una deslaboralización del modelo de empleo, ¿eh?, y, por tanto, de la creación de estructuras de empleo, de normas de empleo, de desarrollo en los estados y en los países de políticas que fomenten otras formas contractuales: formas mercantiles, formas civiles, etcétera.

En este sentido, un primer punto importante –en mi opinión, también– que ustedes tienen que tomar en consideración si lo creen oportuno es que se está produciendo un proceso de centralización y descentralización que impulsa la deslaboralización de las relaciones de empleo, ¿eh? Antes el contrato de trabajo tenía el monopolio de intercambio entre trabajo y salario, y ahora se buscan otras formas de empleo. ¿Esto qué produce? Esto produce inmediatamente una serie de consecuencias, no solamente de desprotección de esos colectivos, en muchas ocasiones, sino también –y simplemente lo apunto– de consecuencias directas sobre sostenibilidad de pensiones y sostenibilidad de sistemas de seguridad social.

Por tanto, dentro de estos debates generales, este sería mi primer punto: estamos en procesos de deslaboralización de la relación de empleo. ¿Nos conviene o no esa deslaboralización con unas consecuencias sociales? ¿Nos conviene o no esa deslaboralización también a efectos de sostenibilidad de pensiones, cuando, por otro lado, tenemos la Carta de los derechos fundamentales, que incluye dentro de la solidaridad todos los mecanismos de seguridad social? Por tanto, este sería un primer bloque.

Y un segundo bloque es que este sistema cuesta –cuesta. Además de que provoca una serie de consecuencias a efectos de pensiones, este sistema, sobre todo cuando –ahora pondré algunos ejemplos– no está claro quién es el trabajador autónomo, quién es el trabajador autónomo dependiente, quién es el trabajador por cuenta ajena..., se produce una judicialización del sistema, que es lo que está pasando ahora, ¿eh? Y se está produciendo de una manera muy clara que, por ejemplo, pues, todos los de Deliveroo, todos los transportistas..., estamos otra vez ya... Los laboristas viejos nos acordamos de cuando estábamos con los camiones del Bimbo, cuando estábamos..., bueno, el tema del transporte vuelve otra vez. Entonces uno reflexiona y dice: «Bueno, al final de la historia seguimos con debates judiciales que cuando yo estaba haciendo mi tesis con el profesor Alonso Olea eran los debates que estaban encima de la mesa.»

Por tanto, el sistema que no clarifica, que no hace transparente lo que vamos a ver ahora, las categorías, es un sistema caro, ¿eh?, es un sistema que judicializa, y, por tanto, el judicializar siempre es caro y nos cuesta a los contribuyentes. Yo tengo, por ejemplo, los datos, que estos los manejé, de subida de la judicialización para un libro. La subida de la judicialización después de las reformas laborales en puntos que no estaban claros..., ya ha subido mucho la judicialización. Ha bajado la protesta formal y ha subido la judicialización como una forma de protesta.

Por tanto, todo lo que no sea hacer las cosas claras –que eso es lo que ustedes deberían y tienen que hacer, obviamente, como yo tengo que intentar dar bien mis clases– crea un problema también de coste económico. Por tanto, esto nos importa, nos importa a todos, ¿eh?, nos importa porque son pensiones, nos importa porque es judicialización y nos importa porque Cataluña está dentro de la Unión Europea y, por tanto, nosotros tenemos que crear unos espacios de autogobierno en este punto.

El principal bloque que yo creo que ustedes tienen de problematicidad a la hora de esta comisión y del trabajo que van a hacer ustedes aquí, o por lo menos el que yo tengo cuando explico estos temas en mi clase y cuando escribo sobre estos temas, es que se ha producido lo que denominamos una «segmentación del mercado de trabajo», ¿eh? –se ha producido una segmentación del mercado de trabajo–, y esta segmentación..., me refiero a una segmentación jurídica.

En el año 80, el Estatuto de los trabajadores era la única norma de referencia, ¿eh?, y, por tanto, el trabajo autónomo quedaba excluido. Era bastante «sencillo», entre comillas: por un lado, teníamos los del artículo 1.1, trabajo por cuenta ajena, dependiente, dentro del ámbito de organización y dirección de un empresario y de forma voluntaria. El trabajo autónomo quedaba excluido. Por tanto, todo lo que no presentaba estas características –ajenidad, dependencia, como inserción

dentro del ámbito de organización de dirección de un empresario, remuneración— quedaba excluido.

Porque toda la ampliación de la protección se daba dentro del estatuto, ¿eh? Por ejemplo, servicio doméstico, ¿dónde estaba? En el artículo 2 del estatuto. Las relaciones laborales de carácter especial se incluían dentro del estatuto —dentro del estatuto— con una normativa especial. Por tanto, el cuadro normativo de protección —vamos a llamarlo, porque yo estoy más cómoda también, «derechos sociales», no «derechos laborales»— se iba incluyendo dentro del estatuto, que era el gran paraguas protector de los derechos. Por tanto, una trabajadora —que son trabajadoras, básicamente, y hay que hablar con claridad—, las trabajadoras del servicio doméstico obviamente tenían una regulación en la que se tenía en cuenta que el empresario, pues, no era un empresario, era un empleador, era un padre de familia. Todos, por ejemplo, los supuestos de extinción específica de estas trabajadoras, que eran el desistimiento no causal, tenían en cuenta esto.

Yo aquí no me quiero detener, solamente que tengamos en cuenta que todo el paraguas protector estaba dentro de un texto único. Por tanto, habría lo que podríamos llamar una «homogeneidad de derechos», ¿eh?: estaban ahí, aunque había una especialidad en cuanto a si estabas en el artículo 1 o si estabas..., trabajadores industriales, por poner un ejemplo muy sencillo, aunque ustedes no necesitan la sencillez sino la complejidad; trabajador 2: servicio doméstico, altos cargos, trabajadores de cooperativas, etcétera.

¿Qué es lo que produce esta segmentación jurídica? Que se dictan una serie de *estatutos*. Nosotros, en el libro que hemos hecho en la Pompeu Fabra... Yo esta comparación la he discutido con mis compañeros, yo creo que es honesto comentarlo. Nosotros tenemos un libro sobre la segmentación, y lo llamamos «los estatutos» de los empleados. Ya no hay un estatuto de los trabajadores: hay un estatuto de los trabajadores, hay un estatuto del trabajador autónomo. Se ha producido una disgregación, una desconcentración, ¿eh?, de derechos sociales, si no los queremos llamar «laborales», que obedecen a distintas normas.

Y esto es muy importante —esto es muy importante. ¿Por qué? Porque ahora cada texto es el texto de referencia. Se podría haber optado por otra cosa, se podría haber optado por meter el trabajo autónomo, sobre todo de los trabajadores que no son empleadores, que yo creo que esto es una diferencia muy importante, como una relación laboral de carácter especial, ¿eh? Porque se han metido las cooperativas, se han metido los estibadores, se ha metido el servicio doméstico, que tú no tienes un empleador enfrente. En este tema yo vería más problemático los que son empleadores, pero los que no son empleadores, que son trabajadores autónomos, se podrían haber metido. Se ha hecho una opción muy clara de desconcentración de la normativa de los estatutos. Por tanto, ¿adónde tenemos que ir ahora? Al Estatuto de los trabajadores no, al Estatuto del trabajo autónomo.

Pero llamarles la atención —para luego lo que yo diré sobre posibilidades que desde el Parlament de Catalunya tenemos de hacer alguna cosa— que el Estatuto del trabajo autónomo es una ley ordinaria, no es una ley orgánica, ¿eh? —es una ley ordinaria. Por tanto, los requisitos de mayoría y... —bueno, todo lo que ustedes saben mejor que yo, porque saben más trámite parlamentario que yo—, no están en el Estatuto del trabajo autónomo, ¿eh? Este sería un segundo bloque.

¿Cuál es el problema que tenemos ahora? El problema que tenemos ahora es que mientras que antes teníamos trabajo por cuenta ajena y trabajo autónomo excluido, ahora tenemos otro estatuto, que es el estatuto referencial, que no es un estatuto que podríamos llamar «holístico», no es un estatuto compacto, sino que subdivide categorías, porque define al trabajador autónomo como aquel que trabaja de forma personal, directa, y que puede ser empleador o no —puede ser empleador o no. Por tanto, en mi opinión modesta, no se puede dar el mismo tratamiento a

unos que a otros, en la medida de promover y ayudar, si se toma esta decisión a nivel de Parlament y de promocionar el trabajo autónomo.

Dentro del Estatuto del trabajo autónomo tenemos trabajadores autónomos –punto– y trabajadores autónomos *empleadores*, ¿eh? Esta sería una primera categoría, todos ellos excluidos del derecho del trabajo, todos ellos insertos en este Estatuto del trabajador autónomo.

Pero luego, además, tenemos otro segundo bloque de colectivo, que yo creo que es muy importante también, que es el trabajador autónomo dependiente, económicamente dependiente. El trabajador autónomo económicamente dependiente es un trabajador que trabaja mayoritariamente, o básicamente, al menos el 75 por ciento, para un cliente. Yo tengo que ser honesta aquí –bueno, aquí y en todas partes, pero aquí sobre todo–: estos trabajadores autónomos económicamente dependientes eran los falsos autónomos que se han incluido, ¿eh?, para reconocerlos, para hacerlos presentes en la legislación, para que tengan unos derechos. Y esto es positivo, pero esto no deja de crear toda una problematicidad de judicialización que he apuntado antes, y que no nos podemos olvidar. Yo estoy viendo aquí personas muy ilustres de la Inspección. Pues cuando ponemos o necesitamos poner en marcha la Inspección, y los jueces y todo esto, esto nos cuesta dinerito, ¿eh? –esto nos cuesta dinerito–, por tanto, esto es un tema público, no solamente es un tema de derechos sociales.

Los trabajadores autónomos económicamente dependientes: la normativa –o sea, el Estatuto del trabajo autónomo– dice que trabajan básicamente para un cliente. Pero en algún momento, cuando yo me he preparado los debates parlamentarios, incluso se equivocan y en vez de «cliente» le llaman «empleador», ¿eh? –le llaman «empleador». Por tanto, es una figura que está ahí metida de una manera muy forzada y que va a traer problemas, que de hecho ya está trayendo problemas serios: problemas judiciales, problemas de inspección y problemas de identificación.

Por tanto, tarea importante a nivel político: no solamente es tomar la opción de qué trabajo, qué modelo de empleo queremos articular, si un modelo híbrido..., que yo creo que es lo razonable, no se puede ir solo a trabajo autónomo o solo a trabajadores por cuenta ajena, sino un modelo híbrido. El tema es más bien de equilibrios, ¿eh?, cómo equilibramos estas figuras. Pero el trabajo autónomo no es solamente una figura, incluye todo un colectivo que está forzado, está forzado ahí, como están forzadas algunas de las relaciones laborales de carácter especial, altos cargos, que cada vez que un juez tiene que pagarles las cláusulas de descuelgue de indemnización, pues no le gusta mucho los millones que le tiene que pagar teniendo en cuenta lo que está cobrando el funcionario que está aplicando la sentencia.

Por tanto, segundo aspecto de este bloque que estoy tocando ahora: la identificación, la clarificación de las figuras, porque ya hay suficiente jurisprudencia y sobre todo porque este es el tema clave del futuro. Lo estamos viendo con Deliveroo, lo estamos viendo con las plataformas: el tema clave de futuro es cómo no se producen fugas no solamente del derecho del trabajo, sino de otros derechos, que son la legislación mercantil, la legislación civil... Que en muchos casos ahora mismo la legislación civil sobre terminación es más protectora que la legislación laboral, ¿eh? A mí que me dejen como laboralista en la legislación civil, que me va muy bien. Yo he trabajado el principio de terminación de contratos en la legislación civil, y es imposible terminarlo con la agilidad que tú terminas un contrato de trabajo: tú no puedes ir a un arrendador de servicios, a un señor que tienes en un piso por un arrendamiento de servicios y decirle: «Usted se va mañana.» Y para los trabajadores a veces es más fácil.

Por tanto, *identificación* de la figura para insertarla en el texto normativo que corresponde, donde se le recogen los derechos, ¿eh? Y esas figuras serían: trabajos por cuenta ajena, trabajos autónomos o relaciones de empleo autónomas. Dentro de estas relaciones de empleo autónomas, supuestos en los que no se les pueden reconocer

los mismos derechos, en el sentido que me explicaré inmediatamente, o más que «los mismos derechos», no se pueden articular las mismas políticas para un trabajador autónomo que es empleador, que a lo mejor lo que necesita es, como hacen en Portugal, una línea de crédito más ágil, lo que necesita es mayor permeabilidad en poder financiar su empresa que un trabajador que es autónomo pero que tiene una serie de trabajadores por cuenta ajena.

Y el último, el último bloque –trabajo por cuenta ajena, trabajo por cuenta autónoma, trabajo autónomo–, el bloque este conflictivo, que es el trabajador autónomo económicamente dependiente. ¿Por qué? Porque ese trabajador básicamente es un trabajador por cuenta ajena. Es que el cliente, ¿eh?, es un empleador. Yo no estoy diciendo que sea un empresario, yo no estoy diciendo que tenga unos medios de producción para poder responder, yo no estoy diciendo..., esto habrá que ver cada uno de los supuestos, pero, desde luego, que no es un trabajador del artículo 1.1, eso está clarísimo. Por tanto, las técnicas políticas yo creo que de identificación de los tres colectivos obedecen a distintas políticas de futuro, en mi opinión.

Estamos en Cataluña, por tanto, ¿qué podemos hacer desde el Parlament o qué se puede hacer desde la incentivación de políticas en Cataluña? Los textos referenciales de distribución de competencias –lo saben ustedes mejor que yo– son el 148 y el 149.1.1, 1.7 y 1.17.

En el 149.1.1 se sigue interpretando por el Tribunal Constitucional que la igualdad de condiciones en el acceso a derecho y en el cumplimiento de deberes tiene que ser igual en todo el territorio. Bueno, pero es que, después de la evolución que ha tenido la Constitución, yo creo que esto tiene que leerse como norma mínima, pero dejar que las comunidades podamos desarrollar otras políticas, ¿eh? Por tanto, el artículo 149.1.1 yo creo que se está leyendo de una manera muy restrictiva, de una manera muy penalizadora para la descentralización, y a mí esto me parece, bueno, que no es de recibo. No es de recibo, entre otras cosas, porque hay muchos estudios de sociología del empleo que demuestran que las unidades descentralizadas coordinadas tienen iguales resultados o mejores en temas de igualdad y no discriminación. Por tanto, este punto es importante.

El 149.1.7 no deja ningún margen porque es legislación laboral, y no estamos hablando de legislación laboral. Como ustedes saben bien, el Tribunal Constitucional ha sido una maquinaria de centralización de las políticas y ha leído las legislaciones laborales..., yo hice la tesis sobre marcos autonómicos de relaciones laborales en los años..., ya ni me acuerdo, en el año 96. Y a partir de ese momento se ha ido leyendo el término «ley» como «ley más reglamento de ejecución», con lo cual no te dejan prácticamente nada. Y además tampoco aquí nos hace falta. ¿Por qué? Porque estamos hablando de trabajo autónomo. Por tanto, tampoco nos tenemos que meter en el berenjenal, ¿eh?, en ese intento que yo animo mucho de que se hagan los textos claros, que tengan una clara interpretación, que se evite que intervengan luego los jueces, o sea, la claridad yo creo que es una cualidad magnífica de las personas que están de representantes del país.

Este artículo 149.1.7 no deja margen porque no es legislación laboral, y porque, como les decía antes, es la ley más el reglamento de ejecución, es lo que se ha llamado «la lectura material de legislación», ¿eh?, del término «legislación».

Vamos al 149.1.17. El 149.1.17 es seguridad social, y en seguridad social se dice que la competencia exclusiva del Estado será la legislación más básica más el régimen económico de la seguridad social. Claro, aquí parece que hay un poquito más de margen, porque no nos olvidemos de que cuando hablamos de trabajadores autónomos estamos hablando de un régimen especial de seguridad social. Por tanto, los hemos echado..., los «hemos echado»..., se han excluido del Estatuto de los trabajadores pero nos entran por la puerta de la protección social. Claro, los derechos sociales, y faltaría más, los tienen a través de su régimen especial de seguridad social.

Por tanto, este título sí nos interesa y sí que habría que trabajarlo un poco desde su comisión, que es el 149.1.17. ¿Por qué? Porque yo creo que, a pesar de esa estructura centralizadora que es el Tribunal Constitucional, en el que se ha leído el régimen económico, como todo, ¿eh?, como las actas de inscripción –como todo, todo es Madrid–, yo creo que –y yo lo he mantenido por escrito sin que me haya hecho nadie caso, pero bueno, a lo mejor ustedes, alguno, me hacen caso– la Constitución ya se ha desarrollado mucho, por tanto lo básico tiene que estar ya hecho, porque si no hemos hecho todavía lo básico, pues *malament*. Y, por tanto, hay una estructura de legislación no básica, que sería una legislación complementaria con la básica –que se supone que ya ese suelo, del 149.1.1, ya se ha tenido que hacer–, que a lo mejor se podría ver en estos puntos concretos como posibles vías de intervención en materia de seguridad social, en materia de trabajo autónomo. Que además tiene otro precepto, que también se recoge en la Constitución, que es toda la legislación, o las competencias, que son más abiertas, en legislación mercantil, sobre todo, y en legislación civil.

Por tanto, yo ahí veo un pequeño espacio, al menos para trabajarlo, para mirarlo, de decir: «Bueno, pues a lo mejor aquí se puede intervenir a través de lo que serían conceptos de legislación no básica, que no cuestionan el artículo 149.1.1 sino que lo convierten en una norma mínima, por tanto, nosotros vamos a ser más avanzados», por decirlo muy claramente. Entre otras cosas, porque yo sí que lo quiero traer aquí a colación, que me parece muy importante, porque Cataluña es pionera en temas de igualdad. Antes de la Ley 3/2007, nosotros ya teníamos un *gender mainstreaming* en toda la normativa que era previo. Por tanto, todo este tema de toda la construcción que en Cataluña se ha hecho de igualdad y no discriminación que precede a la ley orgánica, ¿eh?, ahora hay que leerla en una clave más general, no de igualdad y género solo, sino de igualdad de derechos laborales, de condiciones sociales para todos los trabajadores, incluidos los trabajadores autónomos que no son empleadores.

Y, luego, hay un último aspecto, que también me gustaría abordar –sin pasarme, por supuesto, del tiempo–, que es el artículo 148. El artículo 148 es el que lista las competencias exclusivas y que nosotros lo tenemos todo recogido en nuestro Estatuto de autonomía. Es el más cómodo, pero no quiere decir... «Más cómodo» porque, como tenemos la competencia exclusiva..., pero no creo que sea el más conveniente muchas veces. ¿Por qué? Porque la jurisprudencia del Constitucional muchas veces –temas, por ejemplo, artículo 148.1.20, tema de asistencia social– se lo quita de un plumazo, ¿no?, porque la asistencia social también está dentro del sistema de seguridad social cuando es complementaria de unos niveles. Pero yo creo que hay que tenerlo en cuenta. El 148 obedece a una estructura de compartir al menos competencias, aunque luego hay una lectura judicial como la que hay.

Sería el 148.1.20 y sería el 148.1.13, que es donde están trabajando los vascos y los navarros. En el País Vasco y en Navarra lo que se está haciendo básicamente es, a raíz de las políticas de empleo, a raíz de la implementación propia de políticas económicas, meter temas importantísimos de reparto, meter temas importantísimos de complementos de pensiones, ¿eh? Las viudas, porque son básicamente viudas, en Navarra cobran un complemento igual al salario mínimo interprofesional. Ahora se acaba de aprobar un tema de jubilación a través de la parte de IRPF que controlan, con descuentos, bueno, con, en definitiva, bonificaciones en temas de IRPF u otro tipo de bonificaciones, que ayudan de otra manera, con otras políticas, no con las políticas tan encorsetadas del derecho al trabajo o de legislación civil, sino con otras políticas, que son políticas en las que tienes un mayor espacio pero que el resultado es el mismo.

¿Porque aquí de lo que estamos hablando es de qué? Aquí de lo que estamos hablando es de reconocer a las personas derechos, también, no solamente estamos hablando de un modelo de trabajo autónomo, porque si tú promocionas un

modelo de trabajo autónomo y luego no ayudas a la gente a que pueda tirar *en-davant*, pues entonces es como si no lo promocionaras, ¿eh? Por tanto, este tema es importante.

Del 148, en esta primera ronda de intervención, yo iría más a políticas económicas, políticas de empleo, que son el 148.1.13, que a asistencia social; pero asistencia social, obviamente, ¿eh?, el artículo, rotundo. Dice: «Será competencia exclusiva de las comunidades que lo hayan reconocido» –y en esto está nuestro estatuto– «la asistencia social.» El problema es qué se entiende por «asistencia social». Por tanto, segundo bloque temático. Primero, identificación de los colectivos; segundo, identificación de las políticas e inserción de las políticas.

¿Qué temas se podrían abordar? Y acabo enseguida. En primer lugar, yo creo que hay que colocar bien el dinero, o sea, colocar bien el dinero que nos cuestan las políticas públicas. Y para esto yo pienso que lo que hay que hacer, sobre todo en este momento, es reforzar la tarea que están haciendo los inspectores de trabajo para salvar la judicialización de los sistemas. Por tanto, a mí me parece que la inspección de trabajo es fundamental. Primero, porque es una inspección de trabajo que la tenemos aquí, por tanto, tiene una proximidad, ¿eh? –no que la tenemos aquí, que también la tenemos aquí, pero que la tenemos en Cataluña–, mientras que cuando tú judicializas aquello se va, y al final tú no sabes si el Tribunal Supremo va a decidir a, be o ce, o el Tribunal Constitucional va a decidir a, be o ce. Por tanto, la tarea de la inspección es clave, por el tema de proximidad, por el tema de que realmente lo que hacen es un arbitraje, un control, una vigilancia, pero desde un punto de vista completamente, pues, como el mío, objetivo, funcional, nosotros no tenemos ningún interés.

Por tanto, la inspección de trabajo..., y se ve ahora mismo, por ejemplo, con todo el tema que se está haciendo con las nuevas..., lo que llaman «nuevas formas de trabajo», y yo digo: «Madre mía, ¿nuevas formas de trabajo, Deliveroo y tal?» Yo me acuerdo cuando hacía yo mis tesinas y mis cosas sobre los del Bimbo, los de las motocicletas; pero si esto es más viejo ya, este debate..., con formas nuevas: ahora llevan unas mochilas muy bonitas de colores, antes no, antes llevaban una bici, pero es exactamente lo mismo.

Por tanto, primer punto: no olvidemos que hay una dependencia funcional, ¿eh? Por tanto, aquí no nos podemos escapar, decir: «No se puede hacer nada.» No, ahí se puede hacer mucho, en temas de inspección, de colaboración, de reforzar la inspección. Sobre todo, en el tema de falsos autónomos, y simplemente citar: cárnicas y todo el tema en Cataluña que tenemos de si son autónomos, son cooperativistas, todo ese tema.

Y el fomento, en esa vía también, de las cooperativas. Yo creo que las cooperativas de trabajo social son fundamentales, y además son más sociales. Pero tienes que identificar bien lo que tenemos, ¿eh? No puede ser que aquí tengamos, en el país, gente que no sabe ni que..., no haya ido ni a una reunión de la cooperativa. Tarea de la inspección, clave; identificación de las figuras claves.

Aquí yo creo que..., yo no veo posible competencia del Parlament, pero a lo mejor se podría, a través del procedimiento de propuesta al Congreso..., esa opción que hay entre que el trabajador sea de régimen general o el trabajador sea autónomo, que el trabajador sea de las cooperativas, que el trabajador tenga que adscribirse, encuadrarse como un trabajador no autónomo sino por cuenta ajena.

Cárnicas, mataderos, la propuesta e iniciativa... Otro punto importante, también –y ya voy terminando–, muy importante, es todo el tema de formación. Nosotros lo que hemos sacado como datos es que, cuanta más formación tiene el trabajador autónomo, menos posibilidades tiene de fracaso. Por tanto, la formación, que ya se está haciendo, es fundamental –es fundamental. Pero no la formación en su trabajo, sino la formación de lo que supone ser un autónomo, y a veces un autónomo empleador. Por tanto, yo creo que la formación es fundamental, y los datos son muy claros, ¿eh? En el espacio de cinco años los autónomos que tienen una menor for-

mación por titulación o formación como empleadores suelen tener..., vamos, «suelen tener» no, tienen una caída y un fracaso que no tienen los otros trabajadores, que son más capaces de salir de la crisis. Por tanto, formación.

Yo creo que no está todo hecho en ventana única, ¿eh? Yo creo que sí, yo me he estado mirando un poco las páginas, como si fuera yo a poner una empresa, pero yo creo que se puede trabajar más, y ahí sí que no tenemos ninguna disculpa, ahí no nos va a decir nadie nada. O sea, la información, como formación, creo que todavía es mejorable, aunque hay que decir también honestamente que tú accedes y que tienes todas las ventanas.

Después, yo pienso que todo esto no se puede lograr sin una política fiscal. Claro, ¿por qué Navarra puede hacer lo que está haciendo? Bueno, pues por el régimen que tiene. ¿Por qué el País Vasco puede hacer? Porque tiene un concierto económico. Pero, bueno, hay que jugar con los tramos que tengamos, porque lo que no podemos es seguir esperando. Y porque esto lo tenemos aquí, ya, ¿eh?, lo tenemos aquí en las bicis, en las motos, en todo –lo tenemos aquí, ya.

Yo terminaría con esta intervención diciendo, en esta primera ronda, que hay que evitar al máximo, sobre todo en medidas que ustedes –no yo, yo no tengo por qué opinar cuál es la prioridad en esta sede... Las medidas que ustedes quieren que se implementen rápido a lo mejor la forma jurídica hay que meterla como una forma más política –directrices, libros–, hay que empezar a meter todo esto para luego desarrollar legislativamente. Pero las cosas urgentes hay que implementarlas rápidamente con unas directrices, ¿eh?, que pongan en funcionamiento, que sirvan como interpretación también de la normativa, lo que apuntaba antes de la inspección. A mí me sirven mucho, por ejemplo, las instrucciones internas de la Inspección para ilustrarme, y no son un texto normativo, pero a mí me ilustran de cómo se interpreta, o las del INSS, cómo se está interpretando.

Yo creo que tienen ustedes un reto muy importante, pero yo creo que este sí que no suena a profesora de universidad, pero este sí que es un reto de futuro, ¿eh? El reto de futuro es cómo protegemos a la gente, que cada vez más en situaciones de crisis se tiene que –perdónenme la vulgaridad, la expresión– buscar la vida, y que son fuente de empleo. El derecho al trabajo no puede ser solo un derecho del trabajo para las grandes empresas: las movilidades, los expedientes. Pero, claro, cuando tú tienes un trabajador que lo que tiene es un taxi y que tiene a otro contratado, pues de movilidad y de modificación sustancial, poco.

El reto es este: cómo protegemos a toda esta gente, a la vez –a la vez– que dinamizamos el país –lo que no podemos es paralizar– con estructuras modernas, adaptadas, pero que reconozcan derechos sociales. Yo, como laboralista, no me puedo salir de este latiguillo: mi trabajo es estudiar cómo se pueden asegurar y promover derechos laborales que cada vez son más laborales, pero también sociales.

Y yo lo dejaría aquí, porque estoy a su entera disposición de lo que consideren más oportuno preguntarme.

El president

Moltes gràcies, doctora López. I ara és el torn dels grups parlamentaris, començant pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula la diputada Carmen de Rivera. *(Pausa.)* Perdoni, diputada. Intentarem ser, si cal, una mica flexibles, però procurar no passar-nos més de cinc minuts, si pot ser.

Gràcies.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, doctora López, es un placer escucharla. Y, sobre todo, bueno, hablar de esta figura de los autónomos, que, efectivamente, ha adquirido una complejidad importante en estos últimos años. Antes era complejo, porque, bueno, estaba el artículo 1 y el 2, y, efectivamente, hubo en los años noventa una gran discusión, y ahora, pues sí, está atomizado, y coincido con usted.

Yo le agradezco infinitamente que se haya referido usted a todo el tema competencial, porque en este Parlament muchas veces no tenemos claro de lo que somos competentes y de lo que no, y creo que es importantísimo para poder hacer algo útil, porque si tú vas haciendo pero luego se te lo carga, o te lo impugnan, y te lo llevan al Tribunal Constitucional, todo el trabajo no sirve de nada.

Y sobre todo nos ha dado un cauce yo creo que de esperanza, cuando nos ha hablado del 149.1.17..., no, perdón. (*Veus de fons.*) Es igual, todo el tema de que hay comunidades autónomas, como Navarra y País Vasco, que han ido avanzando en todo esto. O sea, que aquí parece que hablar de pensiones o hablar de cualquier cosa está vetado, y que a lo mejor sí que se puede organizar, pues, en los autónomos, y en los tres tipos de autónomos, que los hay, se puede implementar algo interesante desde el Parlament de Catalunya.

Bueno, yo, nada más, no tengo nada más que decir. Me quedo con todo lo que ha dicho, y le agradezco muchísimo su intervención.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el diputat Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, president. Jo vull començar dient que ha sigut un encert que vingués la catedràtica Julia López avui com a primera compareixent de la comissió, perquè ha establert, diguem-ne, les normes del joc del que podem i no podem fer dins d'aquesta comissió, no?, i en el bon sentit de la paraula. A vegades aquí, com deia la diputada De Rivera, la competència és un tema de debat molt punyent, però jo crec que vostè l'ha matat clarament, perquè hi ha buscat vies de solució: com podem intentar treballar més enllà d'aquest marc i millorar-lo i buscar vies d'intentar esgarrapar competències que no estan pròpiament recollides.

Jo crec que la via que vostè exposava de Navarra i el País Basc és una via clarament, doncs, on es pot actuar, no? En polítiques actives, a Catalunya som molt actius, amb la qual cosa aquí és una via d'actuació que podem intentar explorar.

Jo a més crec que és la compareixença que he viscut en aquesta comissió, i l'anterior que es va fer d'autònoms, també, més clarificadora i que genera menys preguntes, diguem-ne, perquè jo crec que ha esvaït més dubtes dels que teníem nosaltres, segurament, i, per tant, jo torno a repetir que ha sigut un encert que vingués vostè aquí. Li agraeixo la feina que ens ha fet d'exemplificar, i clarificar, que vostè ho deia molt clarament, no?: s'ha de clarificar a vegades el marc competencial i el normatiu, i vostè ho ha fet perfectament, amb la qual cosa també ha fet una tasca pedagògica que ens serveix a tots per començar a treballar amb un marc clar i que esperem que serveixi per fer la nostra feina, com vostè deia, amb el màxim de consens i d'opcions possibles per al món dels autònoms.

Així que un agraïment.

El president

Gràcies. A continuació, el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Yolanda López té la paraula.

Yolanda López Fernández

Buenos días. Encantada de escucharla, bienvenida. Y, bueno, ya lo han dicho los compañeros: pocas preguntas. Es verdad que ha sido una intervención superclara.

Muy preocupada. Sí, lo hemos visto aquí, nosotros, que cada vez nos vienen más trabajadores de falsos autónomos, y creo que eso es un mal que tenemos que cortar, porque estamos viendo que cada vez va a más, aparte de la sensación de esclavismo –no de trabajo sino de esclavismo– que se está generando, y de ya no solo de falta de derechos laborales, sino de derechos sociales, como usted bien decía.

Preguntas, pocas, porque todo nos lo ha dejado bastante claro. Igualmente, a medida que vayamos trabajando ya le digo que esta diputada le va a consultar cosas, porque me ha quedado...

Por decir una pregunta, por mejorar..., no «mejorar», de matizar un poco más –que seré yo, ¿eh?, que no lo habré visto muy claro. Cuando ha dicho de propuestas al Congreso, cuando ha dicho que habría que introducir o meter a los cooperativistas dentro del régimen por cuenta ajena, para que me lo aclarara un poquito.

Totalmente de acuerdo en que hay que mejorar y hay que reforzar..., no «mejorar», esta palabra no sería, sería la de reforzar las inspecciones de trabajo, que creo que ellos mismos, los inspectores de trabajo, ya más de una vez..., yo ya he leído artículos en que lo dicen, que les hacen falta refuerzos, supongo que en materia humana, para poder abarcar todo lo que se está entrando, que a raíz de las reformas laborales que ha habido, sobre todo esta última, pues, están dejando..., estas pérdidas de derechos laborales de los trabajadores.

Y poco más, siendo breve. Y encantada de haberla escuchado.

El president

Gràcies, senyora López. Ara tocaria el torn al Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, però no n'hi ha cap representant. Per tant, toca a la Candidatura d'Unitat Popular, el senyor Vidal Aragonés. El Partit Popular seria després.

Vidal Aragonés Chicharro

Sí, sí; gràcies, president. I avui no farem ús d'aquesta prerrogativa del doble temps quan no compareix el PP, no ens arrogarem el seu temps, encara que hi tindríem dret, perquè farem una intervenció molt més curta, com la resta de companys i companyes.

En primer lloc, agrair a la professora López la seva compareixença. Vostè té dret a dir que no ve aquí a ensenyar ningú, però els que estem a aquest costat també tenim dret a dir que hem après, avui, que és l'important. Segurament és una de les qüestions en què devem coincidir tots els grups, i no és gaire habitual, eh?, que coincidim pràcticament en res tots els grups. I, per tant, jo crec que serà un reconeixement col·lectiu. Vostè té dret a venir aquí a no ensenyar-nos, però nosaltres sí que reconeixem, doncs, aquest exercici d'aprenentatge que hem tingut aquest matí.

Algunes qüestions de les que plantejava, i per intentar generar alguna discussió –difícil, també, s'ha de dir.

Primer element: plantejava vostè l'element de procés de deslaborització, i situava en el record aquella exclusió normativa que es va fer dels transportistes, o, més ben dit, d'un tipus de transportistes, que és els que tenen la necessitat d'autorització administrativa derivada d'un determinat pes de càrrega del vehicle, i allà vam conèixer que, evidentment, això va ser fruit del legislador, d'un legislador que venia precedit d'una actuació, d'una determinada patronal, a través d'un determinat despatx d'advocats, a través, també, d'uns determinats grups polítics, i, per tant, una actuació concreta per excloure determinats treballadors de la laboralitat. Ara hauríem de repensar si la nova onada d'excloure la laboralitat..., on en situem orígens? Els ha situat.

Ha fet referència al que significa el Llibre de la modernització, per dir-ho d'alguna manera, de la Unió Europea, encara que no estaria parlant en un sentit propi quan diu «la Unió Europea», i de *soft law*, però voldria també que posés en col·lisió dues qüestions. *Soft law* és *soft law*, i a la Unió Europea, encara que molts i moltes no la defensem com a espai polític, hi ha un altre dret que no és tou, que no és suau, que és el que determina, i fins i tot hi ha tractats constitutius, on hi ha elements del dret del treball. Com col·lisiona això, el que ens han volgut ficar per sota durant pràcticament ja dues dècades des de la Unió Europea, que no és ni tan sols dret, i el dret que sí que és real? I en aquesta col·lisió, fins i tot el procés de deslaborització.

No voldria generar una discussió ara, però sí que hi ha alguns i algunes que no hem comprat mai aquest model de la flexiseguretat, perquè entenem a més que no era flexiseguretat, era «flexiprecarietat». Però segurament una part d'aquest discurs de la «flexiprecarietat» o la flexiseguretat és el que ha servit també per justificar aquesta fuga.

Després, com fem expressió de no fuga del dret del treball en aquesta expressió oxímoron que és el Trade? O s'és treballador autònom o s'és dependent, però la construcció fictícia d'autònom i dependent com la casem? I com la casem –i també en forma de pregunta–, com podem discutir que pel fet d'haver signat un contracte de Trade això per si mateix no hauria de significar mai una renúncia de drets, com estableix el dret del treball? També, com hem de resoldre aquesta col·lisió?

I la darrera, si bé tenim representants de la inspecció avui, que després ens ho podran il·lustrar d'una manera segurament més pràctica, què més pot fer la inspecció? Segurament generariem una discussió molt sostinguda en aquesta sala, entre el que molts i moltes voldrien que fes la inspecció i una resposta de la inspecció que segurament ens vindria a dir «ja m'agradaria a mi poder fer també tot això, però tinc el que tinc des d'un punt de vista material i des d'un punt de vista competencial». Però fora bo que obríssim també aquesta discussió, des del punt de vista no únicament de l'acadèmia, perquè no considero que represento únicament l'acadèmia, sinó molt més enllà, el reconeixement no únicament teòric sinó també pràctic del dret del treball.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Aragonés. Pel Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Bé, moltes gràcies, president. Agraïments, agraïments a la doctora López, perquè ens ha fet una bona dissertació de la situació i de l'espai en el qual nosaltres ens podem moure, de la feina que nosaltres podem desenvolupar en aquesta cambra, i, sobretot, també, analitzant fil per randa quins són aquells elements en els quals podem fer, podem incidir políticament, que al final és la nostra tasca. A nosaltres ens interessa sobretot determinar quins són aquells àmbits on podem incidir, de quina manera fer-ho. Una cosa és la proposta a nivell de l'experiència i de l'expertesa, i una altra cosa molt diferent és la proposta real que podem dur a terme a partir del nostre àmbit competencial. I vostè avui ens ha marcat una miqueta quina és la línia que podem seguir.

Per mi ha estat, pel nostre grup ha estat molt important que vostè comparegués en aquesta comissió d'estudi, i, per tant, li vull fer un agraïment molt sincer de que hagi vingut avui i de que l'haguem pogut escoltar.

Però, a part d'això, jo tenia tres qüestions a posar sobre la taula. La primera d'elles –i aquí coincidim amb el company Vidal Aragonés–, si pot aprofundir molt més en com aquest concepte de *soft law* acaba dilucidant, acaba creant un espai indeterminat i que al final aquesta mala interpretació de la flexibilització va en perjudici precisament dels drets dels treballadors i les treballadores, i va en perjudici precisament d'assegurar els drets també socials.

La següent qüestió és si ens podria fer una valoració sobre la inspecció de treball al nostre país, tenint en compte el marc en el qual s'ha de desenvolupar i també tenint en compte no només l'àmbit competencial, sinó també l'àmbit material per poder dur a terme la seva tasca. I sobretot com incidir molt més marcadament..., tot i que ja ha apuntat vostè una de les propostes respecte als falsos autònoms, que és una de les grans preocupacions que en efecte aquesta relació... Perquè és una preocupació per dues qüestions: perquè hi ha una vulneració flagrant dels drets laborals, però a més perquè genera una mala imatge de la cooperativa i del coo-

perativisme social. I, per tant, això és un àmbit de molta preocupació i a nosaltres ens preocupa i creiem que és un dels elements en el qual hem de prioritzar i hem de focalitzar.

L'altra..., i dos elements més. Si pogués fer una petita, breu valoració sobre com el foment de l'autònom i aquesta visió de que el foment de l'autònom ha servit, o en el seu inici va voler servir, per minoritzar la càrrega sobre les pensions, és a dir, com amb la creació de treball autònom es buscava l'objectiu d'alleugerir la càrrega sobre pensions perquè permetia un accés al món laboral i, per tant, això generava que s'haguessin de pagar menys pensions, però alhora una precarització evidentíssima d'aquest àmbit laboral, i com aquesta estratègia ha acabat anant a la contra, perquè la precarització en l'àmbit dels autònoms és bastant clara i bastant evident, perquè no s'acullen a cap dels règims actuals amb tota claredat.

I, finalment, una puntualització respecte a l'article 148.1.13, que, en efecte, tant al País Basc, tant a Euskadi com Navarra s'hi han fixat i l'estan desplegant. També, la puntualització és clara: el sistema econòmic i de finançament que tenen al País Basc i Navarra els permet acollir-se a aquest article i els permet desenvolupar-lo amb molta més claredat. D'altres comunitats de l'Estat no tenim la mateixa capacitat de finançament ni tenim les mateixes condicions. Per tant, en base al desplegament, no confonguem els termes, que jo estic convençut de que vostè no anava per aquesta via, per això puntualitzo respecte a altres opinions que hi han hagut, però el desplegament d'aquest article ha de ser en la seva mesura i possibilitats de cada una de les comunitats autònomes, i, per tant, a partir de les exigències pertinents.

L'hi agraeixo moltíssim. Segurament, per temps estaríem molta més estona; tot s'ha de delimitar perquè tothom ha de tenir la paraula, però és evident que el seu testimoni, la seva expertesa, la seva experiència i la seva tasca com a doctora en dret laboral, doncs, ens està ajudant molt en aquesta comissió. L'hi agraeixo sincerament.

El president

Gràcies, senyor Albert. I, finalment, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Narcís Clara.

Narcís Clara Lloret

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades..., i senyora Julia López, molt benvinguda a la comissió i moltes gràcies per la seva dissertació que, certament, doncs, ha estat molt interessant.

Bé, jo voldria fer referència jo crec que a tres punts, de forma sintètica, que vostè ha exposat. Primerament, ha parlat del model, des d'un punt de vista més abstracte. Tres possibilitats: un model, diguéssim, de contractes totalment autònom; un altre, de contractació només per compte a fora, diguéssim, i, després, un model híbrid que, finalment, vostè ha dit que era el més possibilista i el més lògic, em sembla. Voldria dir que estic molt d'acord en això, i que a més a més lliga amb el model català històric d'emprenedoria. Tot i així, és clar, fins a quin punt es descentralitza, fins a quin punt és centralista? Aquesta és la qüestió, perquè això passa a tots els països del món. Per tant, quin pes...? Bé, suposo que és una pregunta excessivament teòrica, però per deixar-la aquí.

Una altra, serien dues característiques que vostè ha anomenat, que serien la claredat i la no judicialització. Totalment d'acord, de nou, però no només en aquest àmbit, sinó en molts altres àmbits. La claredat sempre aporta punts positius, i la no judicialització, el fet de mirar de resoldre els problemes abans d'anar al jutjat, doncs, torna a ser una qüestió positiva, perquè si no hi ha una pèrdua d'energies claríssima, i no estem per això.

Després, ha parlat de jurisprudència. A mi em queda una mica més lluny, però sí que a l'anomenar els articles 149.1.17 i el 148, i més o menys inclinar-se pel primer, perquè hi ha una legislació bàsica, si ho he entès, és clar, això donaria una mica pot-

ser la idea de que amb el fet de que hi hagi legislació bàsica l'Estat o els poders que hi ha al voltant de l'Estat es troben més a gust si nosaltres legislem per aquest camí? Seria això? Bé, això és una pregunta que m'he fet en aquell moment, vull dir, no me l'havia fet anteriorment, i, per tant, m'és difícil també de justificar-ho més.

I després, un quart punt que m'ha interessat especialment, que és el de la formació. El tema de la formació és fonamental, no només en aquest àmbit, sinó en qualsevol altre. I, és clar, els autònoms, el mercat del treball no només està relacionat amb el fet dels autònoms sinó també amb la formació que es dona en els països. I, aleshores, i lligant-ho amb el que s'ha dit, el diputat de la CUP, sobre la *soft law* i Europa, jo sí que estic pel model de la Unió Europea –jo sí, absolutament–, crec que ha aportat moltíssim.

I voldria fer la següent reflexió. Problemes en podem trobar sempre, és clar, la Unió Europea, *grosso modo*, té una població d'uns 500 milions d'habitants –*grosso modo*, no entrem en detalls. Per tant, avantatges i desavantatges, els que vostès vulguin. Però sí que hi ha una sèrie de països que les seves dades macroeconòmiques són netament millors que per exemple les de l'Estat espanyol –n'hi ha que són pitjors. I aleshores en aquests països probablement tenen un model de formació que és millor que el nostre –estic pensant, doncs, en països del centre d'Europa, per exemple Alemanya, potser Àustria, Holanda. I, aleshores, si vostè té, diguem-ne, dades o reflexions a fer sobre què fan aquests països que no fem nosaltres que potser sí que ens permetria fer un canvi, si no substancial, un canvi amb una certa profunditat en la millora de la formació i, per tant, del mercat del treball, i en particular dels treballadors autònoms.

Bé, queden..., la política fiscal, ja s'hi ha referit el company d'Esquerra Republicana. Simplement, dir que hi estic, naturalment, totalment d'acord, és clar (*l'orador riu*), però bé, volia que quedés en acta.

I al principi s'ha parlat del tema de les pensions, que jo crec que és fonamental, absolutament, perquè només de pensar en el volum financer que implica, doncs, ja està clar. I, després, no sé si m'he perdut alguna cosa, però potser en parlarem més endavant o..., però seria en una altra compareixença o a la següent...

Julia López López

Estic a disposició.

Narcís Clara Lloret

Sí, bé, vull dir que és un tema que, si se n'ha de parlar, crec que sí... (*Veus de fons.*) Okay. (*Veus de fons.*) Doncs bé, res més a dir.

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor Clara. I ara, per donar resposta a les intervencions, preguntes, dubtes que han generat els diversos portaveus que han parlat, té la paraula la doctora per segona vegada.

Gràcies.

Julia López López

Moltes gràcies, són tots vostès molt amables, *demasiado* amables, eh?, perquè moltes vegades *cuando* penses: «Uf, no tenen dubtes», *esto* es perillósíssim, *porque* o no has explicat bé o passa alguna cosa rara, o algú s'ha adormit, perquè ha dit: «Vaya rollo que nos está largando.»

Bé, jo intentaré, primer, agrair a tots la intervenció, ja que estic aprenent molt, com sempre. I he de dir que hi ha algunes qüestions que són més transversals, i *entonces* les contestaré transversalment, i després n'hi ha altres que són més específiques. Per tant, si queda alguna cosa, aixequem la mà i continuem.

La primera idea que yo quiero que quede clarísima es que se pueden hacer cosas; «se pueden hacer cosas» quiere decir se pueden hacer políticas en Cataluña, ¿eh?,

sobre el tema de autónomos. Por tanto, hay que tejer fino, no se puede tejer seda con un ganchillo de lana, pero se pueden hacer cosas, no hay disculpa, por tanto. Si el País Vasco y Navarra tienen lo que tienen, no vamos a entrar, pero nosotros podemos hacer cosas.

Y yo soy de madre gallega y muy posibilista, por tanto. Entonces, ¿qué se puede hacer? Pues tirar de las competencias que tenemos para ir avanzando. Luego ya veremos; hay otros escenarios, pero se pueden hacer cosas, que esto es lo que yo he intentado modestamente, ¿eh?, que es dar unas claves que podríamos llamar de políticas que son perentorias, la gente necesita cosas..., i el Parlament de Catalunya ha de respondre de manera peremptòria.

Por tanto, yo lo único que he hecho de una manera muy modesta es que ustedes, que son los que deciden –yo informo, pero ustedes forman las políticas–, tengan las claves estas que yo he dado del artículo 149.1.7, del artículo 149.1.17, del artículo –y ahora pondré un ejemplo– 148.1.13, y del 20.

El País Vasco ha hecho cosas que no han costado dinero y, por tanto, que no tienen nada que ver con el concierto económico. Por ejemplo, reparto de empleo; por ejemplo, limitaciones de las jornadas, ¿eh?; por ejemplo, unidades aplicativas de sector frente a empresa. Que esto puede interesar o no, pero hay cosas que ha hecho el País Vasco que sí, que son muy llamativas, pero hay otras cosas, metiéndose en asistencia social... El País Vasco y Navarra; sobre todo Navarra es la gran calladita, ¿eh?, Navarra está ahí calladita, y *fent, va fent, i ningú* no le mira, porque como solo nos miran a nosotros, ellos van *fent*, ellos ya tienen a sus viudas y tienen a sus jubilados, y ellos van *fent*, ¿eh?

Por tanto, de acuerdo, es que no hay nada que comentar, claro, el tema del concierto económico, el tema del régimen foral es que no hay que comentarlo, siquiera. Pero esto también nos tiene que zarandear de dónde podemos entrar nosotros.

El tema de la legislación básica que se me ha comentado. Yo este es un tema que lo llevo peleando muchísimo tiempo, porque yo es que creo que el artículo 149.1.1 se está interpretando como una cláusula de concentración, de centralización, y yo creo que hay que interpretarlo como una cláusula de derechos mínimos, y, por tanto, por encima sí se puede hacer: «usted respeta», pero, por encima... El 149.1.1 se está interpretando de una manera que fosiliza las condiciones, ¿eh?, el acceso a los derechos. Yo creo que esto no puede ser, yo creo que en algún momento se ha de plantear el debate de que el 149.1.1 lo que garantiza es igualdad. Lo que no puede garantizar es fosilización de condiciones, porque entonces dependemos, los ciudadanos –y aquí hablo como ciudadana– de los cambios de los parlamentos de turno. Y yo creo que las normas tienen que tener algo de estabilidad, porque si no esto no se puede hacer. Por tanto, el que ustedes debatan, el que piensen –si les interesa, obviamente– si este artículo 149.1.1 de la Constitución..., pues puede ser interpretado como una norma mínima, para evitar que ya no nos dejen entrar en el resto de preceptos.

Yo creo que la lucha contra falsos autónomos es una lucha por los jóvenes. Por tanto, todas las políticas, ¿eh?, que son de lucha contra los falsos autónomos son políticas que entrarían dentro de políticas de asistencia, de ayuda, de fomento de los derechos sociales de los jóvenes.

Y, desde luego –y esto es el segundo punto–, cuando se habla de edad, se habla de un factor de discriminación. Y ahora se está discriminando a los jóvenes y a los mayores. Por tanto, un señor que resulta que le echan de la empresa, y que monta una pequeña empresa y que tiene a lo mejor un trabajador, o ni siquiera tiene trabajadores, con su capitalización del empleo, bueno, pues ahí yo creo que también hay que pensar que todas estas políticas de trabajo autónomo son políticas de lucha contra la discriminación. Porque no están en toda la población, se concentran sobre todo en trabajadores jóvenes y trabajadores de edad madura: los expulsados por los expedientes de regulación y los trabajadores jóvenes. Por tanto, esto tiene que ver

también con la solidaridad en el país, ¿eh?, con la solidaridad en el país y con el principio de igualdad, y combinemos esto con el artículo 149.1.1 como norma mínima que he apuntado antes.

El tema de..., la pregunta que se me hacía desde Catalunya en Comú sobre las cooperativas y todo esto. Yo creo que dar la opción de que se vaya al régimen general, que los trabajadores vayan al régimen general o al régimen especial de autónomos no es bueno, no es bueno porque alimenta –alimenta– el control posterior de si estos están bien encuadrados. Y no es bueno porque además la política tiene que ser de integración: los regímenes se tienen que ir integrando en el régimen general, ¿eh? Y, por tanto, esta política de integración va en contra de que tú des opciones a las personas, y esto es un foco de fraude, ahí hay un foco de fraude.

Medios a la inspección de trabajo. Hombre, yo no me atrevo a decir qué se puede hacer con la inspección de trabajo. Yo lo que digo es que en Cataluña tenemos una inspección de trabajo yo creo que excelente, cercana, porque está en el territorio, y que además tiene otra cosa que es muy importante: cualquier acta de la inspección tiene presunción de veracidad. Por tanto, no es una broma –no es una broma.

¿Qué hay que hacer? Darles medios –darles medios. Yo creo que hay campañas, por ejemplo, se han hecho campañas muy importantes en temas de contratación temporal y fraude. Hay que darles medios, a la inspección –hay que darles... Y la inspección, si no se utiliza bien, al final acabamos judicializando, porque si la inspección tarda, o no lo puede hacer bien o tiene pocos medios, al final judicializas.

Por tanto, yo insisto muchísimo en esto, porque ahora como es tan moderno hablar del análisis económico del derecho –yo soy una laboralista de los años treinta–, pues análisis económico del derecho también es ver cuánto me cuesta a mí poner todo un juzgado en marcha, ¿eh?, mientras que a lo mejor una inspección me cuesta mucho más barato. Perdonen que les hable en estos términos, pero esto me mete también en..., todo este tema no solamente me hunde en tema de debates sociales sino también un tema económico, esto es un tema económico y es un tema importante a nivel económico.

Se me ha preguntado por dos de los representantes –y yo creo que esto es muy importante– todo el tema de *hard law* y *soft law*. Vamos a ver, es muy difícil explicar la diferencia entre *hard law* y *soft law*, entre otras cosas porque hay normas de regulación que son híbridas, que tienen naturaleza de *hard* y naturaleza de *soft*. ¿Por qué? Ley orgánica de igualdad efectiva: la Ley orgánica de igualdad efectiva es una ley orgánica, por tanto, es, por definirlo muy rápidamente, así, aunque sea un poco simplificador, una norma *hard law* en la norma clásica, es la que te permite ir a un juzgado. Una norma *soft law*..., y digo «norma» porque establece reglas de ordenación, y, por tanto, es una norma, no es una norma legal, pero es una norma; yo defino una «norma» como todo lo que establece reglas de ordenación, será una norma de gobierno, pero es una norma, porque establece unas reglas de ordenación, y esto no te permite ir a un juzgado.

Pero, ¿qué pasa? Que yo he citado el Libro de modernización del derecho del trabajo porque cuando de repente uno se pregunta: «¿Qué está pasando en los países?», porque ahora todos los países de la Unión Europea están incentivando el trabajo autónomo, porque tienen la norma *soft law* en la Unión Europea diciendo: «La relación de empleo no puede ser solamente una relación laboral, tiene que haber otras formas de empleo», ¿eh? Por tanto, yo creo que el Libro de modernización hay que citarlo, pero para entender cuál es la estructura vertical de todas estas políticas, y estamos en sede política.

Pero yo he citado –así, cuando me ha dado tiempo– la *hard law*; la *hard law* es la Carta de derechos fundamentales, y la Carta de derechos fundamentales es una carta que forma parte del tratado constitutivo. Y ojo a la Carta de derechos fundamentales; se está empezando a aplicar por los tribunales, pero más que se va a

aplicar. Y la Carta de derechos fundamentales dice muchas cosas, entre otras que no se puede, o que está prohibido, o que forma parte del derecho de solidaridad, que define completamente nuevo... El derecho de solidaridad ahora es la protección frente a un despido injusto, ¿eh? Por tanto, dentro de la solidaridad o cómo se lee la solidaridad... Nosotros en la Pompeu Fabra estamos trabajando ahora en un proyecto a nivel internacional sobre el nuevo concepto de solidaridad; el derecho del trabajo ahora, de futuro, es un derecho del trabajo solidario, no solo en base de igualdad sino en base de solidaridad, y ahora nos han definido qué es la solidaridad.

Y, por tanto, lo enlazo con la siguiente pregunta que se me ha hecho. Yo estoy en contra del modelo de flexiseguridad, entre otras cosas yo puedo facilitar el artículo que escribimos el profesor Alex de le Court, el profesor Sergio Canalda y yo misma que lo llamamos «La flexiprecariedad». ¿Y por qué lo llamamos «La flexiprecariedad», en *Comparative Labour Law*? –en la revista. Lo llamamos «La flexiprecariedad» porque igual –y contesto parcialmente a su excelente pregunta... En Austria funciona muy bien, ¿eh?; el modelo no es Alemania, el modelo, en este punto, es Austria. Alemania ha provocado con los *minijobs* una dualización del mercado de trabajo que nosotros en Cataluña no tenemos por qué incentivar. Por tanto, nuestro modelo sería Austria. ¿Por qué nuestro modelo sería Austria o Dinamarca? Pero bueno, Dinamarca nos gusta mucho porque ya sabemos que de siempre nos..., pero Austria también.

Porque lo que yo sí compro del modelo de la Unión Europea es que el derecho al trabajo es un derecho de equilibrios: flexibilidad y, a su vez, o al mismo tiempo, seguridad, que es lo que usted comentaba previamente, que es... El modelo de la Unión Europea es eliminación..., o sea, flexibilidad del despido, en definitiva, despido libre, ¿eh? Pero a cambio de ese despido libre tú vas a meterte –como te metes en Dinamarca y en Austria– con medidas de equilibrio, de seguridad, que son la formación para la empleabilidad y la cobertura por desempleo.

¿Por qué yo lo llamo «flexiprecariedad», o lo hemos llamado «flexiprecariedad», que el término está bastante definido? Porque en el modelo que se ha implementado por parte de la reforma no hay flexiseguridad, lo que hay es «flexiprecariedad»: mucha flexibilidad y no incentivar toda la formación que hace un trabajador empleable, y no protegerle por desempleo, ¿eh?, porque mientras está en las transiciones tú le tienes que fomentar y ayudar el que pase de un trabajo a otro. Por tanto, no se puede tampoco seguir con una filosofía de que es que los trabajadores que cobran desempleo son trabajadores que luego no trabajan. El modelo europeo es un modelo en el que se dice que hay flexibilidad y también seguridad, y la seguridad se monta en formación hacia la empleabilidad y en cobertura por desempleo. Eso es lo que ha fallado aquí, por tanto, le doy completamente la razón.

¿Nosotros podríamos implementar en el país, aquí, un modelo de flexiseguridad? Sí, yo lo compro, yo ese sí lo compro. Que me haga a la gente empleable, que me le dé una formación y que me la cubra por desempleo. Pero, claro, hay otro factor que también es muy importante, que juega en todo el planteamiento que usted me ha hecho previamente, que es el tema de las tasas de desempleo. ¿Por qué? Porque no es lo mismo una transición entre empleo y empleo, con una determinada edad y en un determinado territorio, que otras. Si tú tienes una tasa de desempleo bajísima, tú funcionas bien porque el trabajador entra –como es en Dinamarca y en Austria– en desempleo, pero inmediatamente se le coge desde las oficinas de empleo, se le hace su carrera de empleabilidad, y entra y sale rápidamente. Por tanto, esto es un factor en el que no hay que engañarse.

Pero lo que yo quiero decir es que ha fallado completamente el modelo y que el modelo es un modelo «flexiprecario», o sea, el modelo es un modelo «flexiprecario». Y yo quiero traer a colación aquí, que la edad también vale para algo, todo el debate crudo sobre los contratos temporales, que menos mal que lo teníamos por escrito la

gente, porque ahora cuando te dicen: «No, no, yo lo tenía por escrito...» La contratación temporal no genera empleo. Y no es que no genere empleo, es que los datos que te dan son datos claros respecto del número de contratos. Pero es que detrás de esos números de contratos están el mismo señor o la misma señora que lo ha contratado usted durante seis meses. Este es el debate que hay ahora sobre flexibilidad. A mí que me den datos de que esto genera empleo.

Yo, cuando hablo con los empresarios... El otro día estuvimos en una..., bueno, hablando con empresarios, y empresarios, además, de empresas grandes y chicas. La flexibilidad yo creo que..., tampoco te están diciendo que eso genere empleo, lo que les quita es el susto de qué van a hacer con los trabajadores si viene una crisis, pero una cosa es el susto y otra cosa es generar empleo, ¿eh?

Y los «trades» –que también se me ha preguntado el tema de los «trades»–, la identificación de las figuras, que este es un tema nuclear. Yo aquí siempre acudo a mi maestro, el profesor Alarcón. O sea, para mí un trabajador es un señor que tiene ajenidad en el mercado. Hay varias formas de ajenidad: la ajenidad en los medios de producción, todos los tipos de ajenidad; la ajenidad como que tú vendes tu fuerza de trabajo y, por tanto, eres ajeno a los riesgos, la ajenidad en los medios de producción, la ajenidad en los riesgos, y una ajenidad en el mercado, que es la que definió magistralmente el profesor Alarcón para estudiar el caso, hace veinte años, de los transportistas, ¿eh?, en el que se decía: «Que un señor lleve una moto no quiere decir que es dueño de unos medios de producción, aunque responda de la moto, porque la moto no es un medio de producción, la moto es un utensilio, igual que antes llevaban un martillo o llevaban una caja de herramientas, pues ahora llevan una moto.»

¿Qué es lo que para el profesor Alarcón era determinante y para mí es la mejor definición, ya recogida por los tribunales de justicia? Una persona es un trabajador por cuenta ajena cuando no tiene contacto directo con el mercado, es la ajenidad en el mercado. Por tanto, ¿qué supone? Que hay alguien, que es el empleador o el empresario, que se interpone entre el trabajador y el mercado. Por tanto, la ajenidad en los riesgos se presenta a veces de manera clara; la ajenidad en los medios de producción se presenta a veces de manera clara, pero la ajenidad en el mercado se presenta de manera clarísima. Por tanto, ¿cuándo estamos delante de un falso «trade»? –¿cuándo estamos delante de un falso «trade»? Cuando hay una ajenidad en el mercado, ¿eh? –cuando hay una ajenidad en el mercado.

¿Eso quiere decir que todos los «trades»..., no es una figura válida? Yo pienso que es bueno que estén recogidos para hacer transparente el problema, pero eso no quiere decir que no sea un espacio en el que hay que todavía diseccionar las categorías. Yo, por tanto, cogería el tema definitorio de la ajenidad en el mercado, que es el que nos ha servido para el transporte y nos seguirá sirviendo para el transporte, ¿eh? «–No, yo no tengo ninguna relación con los que llevan la bici. –Oiga, pero a los que llevan la bici, ¿quién les da la lista de dónde tienen que ir a llevar el paquete? –Ah, no sé, lo cogen a través de una plataforma. –Bueno, pero ¿la plataforma salió como una seta o la plataforma tiene a alguien detrás?» Por tanto, ellos no tienen relación directa con el mercado, tienen relación directa con el cliente, que es distinto, pero la lista de los clientes de las pizzas que tiene que coger y todo esto la tiene la empresa, llámese «plataforma», llámese lo que se llame.

Y ahí yo creo que nosotros, Cataluña, cada vez vamos a tener más problemas, porque nosotros somos un país muy dinámico, y todo esto..., y muy moderno. En ese sentido, enseguida vamos a coger..., y nos va a parecer un rollo tener que ir a los restaurantes y que nos vamos a coger cada vez... Esto va a ir aumentando, esto no va a ir disminuyendo –va a ir aumentando. Estos empresarios que no se sabe por qué dicen que no son plataforma: «No, mire usted, usted no es una plataforma, pero detrás de la plataforma hay alguien, ¿o la plataforma nos ha venido no se sabe muy bien de dónde?»

Yo creo que la inspección está haciendo muy buen trabajo, y, por ejemplo, en Valencia lo ha hecho con el tema de las plataformas, pero –lo que hemos dicho antes– es que necesita medios, es que si no es muy difícil, y si no lo pagamos en uno lo pagaremos en otro.

El tema de incidencia política. Claro, yo he intentado aquí hablar de los espacios donde nos podemos mover. Entonces, eso es su decisión, yo no puedo decirles si ustedes tienen que ir por un 149, por un 148, pero lo que sí quiero repetir aquí es que hay espacio para trabajar, legislativamente, normativamente hay espacio, lo que pasa es que hay que tejerlo, pero hay espacio, ¿eh? –hay espacio.

En cooperativas hay espacio, en cooperativas las tenemos asumidas, por tanto, las cooperativas es algo que se puede trabajar bien, y que se puede trabajar bien desde el Parlament. Y yo, desde luego, las cooperativas de trabajo asociado y las cooperativas de trabajo social yo creo que es un tema muy muy claro, que se puede trabajar aquí.

Yo creo que detrás del fomento del trabajo autónomo también hay una privatización de las pensiones, porque el trabajo autónomo lo que provoca es que, si nosotros no luchamos para que haya una integración de regímenes, ¿qué es lo que va a pasar?, que el autónomo al final se tiene que hacer un plan de pensiones, si es que tiene dinero para hacérselo, o tiene que hacer al menos un seguro de salud. Por tanto, ahí hay un tema que hay que plantearse; yo no digo que ahora sea aquí la sede, pero hay un tema de privatización de las pensiones, ¿eh?, por insuficiencia.

Entonces, aquí tenemos que ir viendo también el capítulo de solidaridad. La Carta de derechos fundamentales de la Unión Europea mete dentro del capítulo de solidaridad todo el tema de pensiones y todo el tema de seguridad social. La carta yo la recomiendo muchísimo de leer, es una nueva estructura de los derechos sociales. No estamos hablando solo en claves de igualdad, sino en claves de solidaridad, y la solidaridad incluye no solo derechos colectivos sino individuales, no incluye solo derechos materiales sino derechos también de seguridad social. Entonces, yo creo que esto también tiene que ver con el tema de pensiones.

Lo que he comentado antes: el 148.1.13 no solamente es para el País Vasco y para Navarra, es para todos los que queremos un compromiso de que nuestra ciudadanía tenga pensiones y tenga coberturas suficientes, ¿eh? Y la Ley orgánica 3/2007 nos serviría a lo mejor para poner a las viudas donde tienen que estar, aunque yo –pero esto ya sería otro debate– es que no soy partidaria de que haya una pensión de viudedad, porque a mí me parece que es una pensión de los años de la polka que depende básicamente de que las mujeres..., efectivamente, los hombres, yo creo que tienen que haber unas pensiones de jubilación que sustituyan a estas. Pero, bueno, el debate sobre pensiones de viudedad y género creo que es interesante pero que no viene aquí a cuento.

Vamos a ver, el tema de qué modelo se opta en Cataluña. ¿Optamos por un modelo más de trabajo por cuenta ajena, optamos por un modelo más de trabajadores autónomos? Yo pienso que el modelo híbrido, como hemos comentado, es además el que está normado y pienso que es muy importante. Pero viendo el equilibrio, hay que ver, para sacar una conclusión, todos estos factores, ¿eh? Si tú fomentas mucho el trabajo autónomo, y ese autónomo está desprotegido y ese autónomo tiene unas cotizaciones en las que las bases son bases mínimas, pero a su vez también tiene exigencias de que se le proteja, como es normal, ¿todo eso qué costes tiene a nivel de seguridad social? Por tanto, la contestación de su pregunta..., es una pregunta muy importante, muy compleja, pero no se puede contestar a o be, hay que decir, bueno, veamos qué impacto tienen estos modelos a la hora de garantizar derechos. Yo creo que, básicamente, estaríamos hablando también del tema de pensiones.

Y yo creo –creo– que más o menos... Es que me siento casi como en las oposiciones, y además a mí me da mucha responsabilidad; yo..., esto me da una respon-

sabilidad muy grande, estar en el Parlament, me da una gran responsabilidad. Creo que he contestado, no sé si bien, pero que he contestado. Yo ya no me tengo que examinar más, pero ustedes aquí me..., bueno, porque ya, con la edad que tengo, si me tuviera que examinar..., pero aquí me examino. Entonces, yo estoy, obviamente, abierta. Si hay algún tema..., quieren mayor clarificación.

Y, luego, agradecerles mucho todos los comentarios que han hecho.

El president

Moltes gràcies, doctora López. En nom de tota la comissió, en fi, li volem agrair profundament la seva compareixença, en la qual no només ha demostrat una gran expertesa en el tema, sinó també que vostè és una gran pedagoga.

Moltes gràcies.

Julia López López

Moltes gràcies a vostès.

El president

Suspenem dos minuts la comissió i la reprenem immediatament.

La sessió se suspèn a un quart de dotze del migdia i deu minuts i es reprèn a dos quarts de dotze i quatre minuts.

El president

Reprenem la sessió.

Compareixença de Josep Ginesta i Vicente, secretari general de Treball, Afers Socials i Famílies

357-00231/12

Com vostès han vist, hem fet una primera intervenció més normativa, més general, molt interessant, per altra part, i, evidentment, ens va semblar, també, que les primeres intervencions haurien de correspondre posteriorment, a continuació, al Govern, eh?, al Govern de Catalunya, al Govern de la Generalitat.

I, per tant, avui ens acompanyen el senyor Josep Ginesta i Vicente, secretari general de Treball, Afers Socials i Famílies; el senyor Enric Vinaixa i Bonet, director general de Relacions Laborals i Qualitat en el Treball, i la senyora María Luz Bataller i Cifuentes, directora general de la Inspecció de Treball. Hem, més o menys, acordat una intervenció conjunta, sumant els tres intervinents, de tres quarts d'hora –si hi hem de ser una mica més flexibles tampoc passarà re–, i a continuació, doncs, com abans, una intervenció dels grups parlamentaris per a les tres intervencions, d'acord?

Doncs començant pel senyor Ginesta, comencem aquestes intervencions. Quan vulgui.

Gràcies.

El secretari general de Treball, Afers Socials i Famílies (Josep Ginesta i Vicente)

Bé; gràcies, president. Senyors i senyores diputats, gràcies per oferir-nos la possibilitat de ser avui aquí i explicar-nos al voltant de com veu el nostre departament, el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, la qüestió dels autònoms a Catalunya, eh? I els dic «com veu el nostre departament» perquè els explicarem coses que tenen a veure tant amb aquelles polítiques públiques que ens toca desplegar o ens toca afrontar en el nostre dia a dia com amb quina aproximació política entenem que s'haurien de resoldre algunes de les problemàtiques que afecten els treballadors autònoms.

Deixi'm que comenci per la qüestió competencial. Tot i que compartim algunes de les coses que ha dit la doctora, eh?, en la seva intervenció, no?, i que certament ha estat molt pedagògica i ho ha explicat molt bé, tant de bo sempre s'interpretés el dret en la forma que ella l'interpreta; tant de bo que aquelles competències que són susceptibles de pensar que poden ser aplicades a Catalunya o desplegades a Catalunya després es respectessin en els marcs competencials en l'acció política que fan les diferents administracions públiques.

I dic que tant de bo fos així perquè el dia a dia ens explica que tant el Tribunal Constitucional interpreta d'una forma restrictiva algunes de les competències com interpreta d'una forma expansiva algunes de les competències que aplica l'Administració General de l'Estat en algunes de les polítiques, no? I els en podria posar molts, molts exemples, alguns dels quals tenen a veure amb coses que ens afecten ara, com per exemple la territorialització de recursos vinculats a salut laboral, que també afecten els autònoms –i els explicarà el director general de quina manera afecta o no afecta–, i que no són territorialitzats, en el que ja tenim unes quantes sentències favorables, i malgrat tot l'Estat no les compleix, les incompleix, eh?, i no aplica la territorialització de recursos en això.

Però no només parlem de territorialització de recursos, sinó que parlem de competències i de la capacitat normativa, la capacitat legislativa, i tot i que des del punt de vista de la promoció, des del punt de vista de la protecció, des del punt de vista del desenvolupament de l'activitat autònoma, de l'activitat econòmica en forma de treball autònom, sí que segurament tenim moltes competències, en aquells elements claus, troncats, de les problemàtiques més punyents que hi ha en el treball autònom a Catalunya en aquests moments, malauradament ni amb una interpretació molt molt molt àmplia de les que tenim, doncs, ho podrem resoldre. Això no vol dir que, òbviament, i aquí sí que comparteixo el que s'ha dit abans..., les declaracions polítiques que pugui fer aquest departament són informatives de l'acció política del Govern de la Generalitat de Catalunya, i, per tant, sovint l'acció política que podem fer en determinades coses, si hi ha una declaració política, malgrat que la normativa no sempre ens acompanyi, sempre podem afavorir més una posició política davant de determinats problemes com els que tenim.

Quan fan l'aproximació al treball autònom també hem de tenir en compte que estem parlant d'un col·lectiu complex, amb problemàtiques complexes i diverses, eh?, i hi barregem molts problemes de fons. N'hi ha un que afecta la protecció social del treballador autònom, i aquest no el resoldrem aquí: té a veure amb com el sistema de seguretat social, i, per tant, la protecció bàsica que ofereix el sistema de seguretat social, normativa bàsica, resol aquest greuge històric que han tingut els treballadors autònoms respecte als del règim general, i això aquí no ho podrem resoldre. I és una realitat latent, que està sobre la taula, i que algunes de les modificacions que s'han fet, legislatives, els últims mesos no acaben de resoldre. Esperem que en la subcomissió que en aquests moments hi ha en el Congrés dels Diputats, que s'està estudiant específicament la protecció social del treballador autònom i com acabar d'aprofundir-hi, pugui donar-hi resposta.

La cotització en funció dels ingressos reals o del benefici real; la cotització a temps parcial; l'adaptació mensual de les bases de cotització; bonificacions o reduccions de quotes, i tot el marc de protecció social, tot això, i aquelles qüestions que fan diferent l'accés als sistemes públics de protecció social dels autònoms envers els de règim general, aquí no ho resoldrem, però és un problema que òbviament afecta tots els treballadors autònoms que tenim a Catalunya, i que ha de ser considerat, tot i que, quan arribin a les seves conclusions, hagin d'apuntar cap a unes polítiques, o cap a un govern o cap a un altre, o cap a un àmbit normatiu o cap a un altre.

Deixi'm que els faci una radiografia de què significa el treball autònom a Catalunya. Més enllà del que jo els digui avui, del que els diguem amb la directora gene-

ral i el director general, els recomano els estudis que publica el Consell de Treball Econòmic i Social en què fan la radiografia del treball autònom a Catalunya, i a més a més també els recomano que puguin accedir a l'Observatori del Treball i del Model Productiu, on també hi ha la radiografia del treball autònom a Catalunya que es publica trimestralment, eh?

En aquests moments, a Catalunya tenim 552.541 treballadors autònoms. Això significa el 16,3 per cent de tots els afiliats a la seguretat social, eh?, que en aquests moments està cap als 3,4 milions de persones. D'aquests 552.000 treballadors autònoms, el 60 per cent, 325.000, són autònoms persones físiques; la resta no són autònoms persones físiques.

Fixin-se que, quan els deia la complexitat del col·lectiu, els estic parlant també d'això: n'hi han uns que són empresaris persona física amb un establiment –imaginin-se un botiguer, un forner, un carnisser, eh?–, però la resta, fins als 552, són altres tipus d'autònoms, molts d'ells, per exemple, directius d'empreses de les quals són socis –els propietaris d'empreses de les quals són socis són els que s'anomenen «autònoms societaris», molts d'ells, no? Cosa que fa que, quan parlem d'autònoms, fixin-se, podríem estar parlant –d'autònom– del propietari d'una gran corporació, les necessitats del qual res tenen a veure, segurament, amb les del botiguer, però en canvi podríem erròniament estar pensant que tots són el mateix, i no és així.

En comparació amb el trimestre anterior, les dades de l'últim trimestre ens diuen que baixa el nombre d'autònoms, sí. De fet, la filiació al règim d'autònoms té un cicle de vida invers al de l'ascens i recuperació de les crisis: quan hi ha més crisi, hi ha més afiliació al règim d'autònoms, i quan hi ha menys crisi, hi han menys autònoms. De fet, és així perquè hi ha una màxima que diu que si no et dona feina algú altre intenta buscar-te-la tu, no?, i això fa que hi hagi aquest cicle invers. Per tant, veurem com a mesura que recuperem activitat econòmica i afiliats al règim general de la seguretat social, baixarà el nombre de persones que intenten emprendre com a autònomes, eh? Per tant, aquest cicle invers.

A Catalunya tenim menys afiliació d'autònoms, o tenim menys autònoms que els que té l'Estat: aquí els deia 16,3, al conjunt d'Espanya és del 17,2. És un col·lectiu força masculinitzat: el 65 per cent dels autònoms de Catalunya són homes. Segurament també té a veure amb aquella lògica de les bretxes que hi han, o sostres de vidre, que en diem a vegades, en el mercat de treball entre gèneres; en el cas dels autònoms també hi és, i segurament circula cap a la igualtat amb una velocitat diferent de la que ha fet el marc laboral, on també hi han hagut normes molt més proteccionistes, o que intenten ser més proteccionistes, i que han afavorit que hi hagi un trànsit més ràpid cap a la igualtat, eh?

El 77 per cent treballa en el sector serveis i, per tant, és una dada prou indicativa. I a més a més –dada important–, el 86 per cent cotitza amb la base mínima a la seguretat social; greu problema, eh? Quan els parlava dels problemes que tenim amb la protecció social és que la majoria cotitzen pel mínim, paguen la quota mínima, i això fa que després també tinguin dret a prestacions socials, doncs, molt més baixes.

Abans es parlava dels «trades», eh? A Catalunya, identificats, o declarats com a tal, tenim 1.952 «trades»; dels 552.000 autònoms, només 1.952 «trades» declarats, altra cosa és que ho siguin i no ho sàpiguen, o que ho siguin i no ho vulguin declarar, que això seria una altra qüestió diferent.

Si ens comparem amb la Unió Europea, a Catalunya tenim una mica més d'autònoms de la mitjana de la Unió Europea, eh? A Catalunya sempre estem per sobre del 15 per cent, i a Europa, a la Unió Europea, tant zona euro com Unió Europea en general, acostuma a estar per sota del 15. De fet, en aquests moments està per sota del 14 per cent, ja, de treball autònom; per tant, dos punts més del que hi ha de mitjana a Europa. I comparant-nos amb altres països, diríem, Dinamarca, Alemanya...,

Dinamarca està en un 7,3; Alemanya, en un 9,3, de treball autònom, i en l'altra banda trobaríem Itàlia, que està en un 20,9; Grècia, un 29,4, no?

Un dels trets que ens pot induir a una anàlisi errònia és que, com els deia, hi ha determinats treballadors societaris propietaris d'empreses que cotitzen pel règim d'autònoms, que aquí la legislació els fa cotitzar al règim d'autònoms i en altres llocs cotitzen de forma diferent, i, per tant, no són considerats autònoms, i això és un element que pot distorsionar una mica quan fem anàlisis comparatives, eh? De fet, el 25 per cent dels treballadors autònoms a Catalunya són directius, i, per tant, són aquests que considerariem societaris, no?, i, per tant, això pot induir a cert error.

Deixin-me que entri de ple en una de les qüestions importants que han plantejat, que és la dels falsos autònoms, que el nostre departament hem intentat fer-ne bandera. Hem intentat fer-ne bandera, perquè no és que... La intervenció d'abans era molt molt curosa en dir que només opinava i que qui hauria de decidir i qui hauria de definir les polítiques eren vostès, no? Nosaltres, des del departament hem intentat impulsar la lluita contra els falsos autònoms. Hem intentat impulsar, intentat aclarir, intentat discernir que hi han coses que per més que s'expliquin jurídicament a vegades, coses que per més que s'expliquin a vegades perquè les normes s'han relaxat, les normes laborals, i la legislació ha sigut més tènue els últims anys, quan el resultat és antisocial no podem permetre-ho, no podem defensar-ho.

I també és veritat que de la col·laboració entre aquest Parlament i el Govern de la Generalitat a vegades n'hem tret fruits positius, no? Falses cooperatives, per exemple. La modificació de la Llei de cooperatives l'any 2017 ha permès que entrem en un àmbit d'actuació en el que la jurisprudència a vegades plantejava problemes, i ha permès que en aquests moments a Catalunya, en l'àmbit només del sector carni, haguem normalitzat 3.091 treballadors; és a dir, l'any 2018, i fruit del canvi de la Llei de cooperatives i les actuacions d'inspecció específiques, eh?, i de la planificació d'actuacions d'inspecció específiques, dels nou mil treballadors que hi havien en el sector carni com a autònoms ho hem reduït a sis mil: tres mil treballadors que han passat a estar al règim general. En aquests moments, del total de treballadors del sector carni, 32.000, eh?, 26.000 estan ja al règim general. Sense la modificació de la Llei de cooperatives això no hagués sigut possible.

Però també els ho dic: la modificació de la Llei de cooperatives nosaltres entenem que era un instrument, un instrument davant del fet de que no teníem competències legislatives per modificar aquells articles que cal modificar, que són els de l'Estatut dels treballadors, i són en tot cas el de la Llei del treball autònom, la LETA, eh? És a dir, davant de la no possibilitat de modificar lleis d'aquest tipus, a Catalunya vam decidir modificar la Llei de cooperatives i obligar a determinat marc de cobertura social d'aquests treballadors. Això ha produït una tensió en les falses cooperatives, i això ha produït, hi insisteixo, que haguem pogut regularitzar 3.091 treballadors.

Però també els faig una observació, o una reflexió: era l'instrument, no el destí en si mateix, perquè el marc de les cooperatives no pot ser el marc on s'aixoplugin coses que són empreses, eh? I coses que són empreses i que utilitzen el frau de llei per fer veure que són cooperatives. Per més que els papers sembli que siguin cooperatives, per més que facin coses que semblen assemblees, tots sabem que hi han coses que no són cooperatives. I el que no podem permetre –i si fa falta, doncs, s'haurà de tornar a modificar la Llei de cooperatives– és que sigui l'aixopluc per buscar, per la porta del darrere, un nou model organitzatiu del treball en el que potser estar en el règim general o en el d'autònoms, potser, però que debilitem el marc dels drets d'aquests treballadors en l'àmbit de la jornada de treball, en l'àmbit de prevenció de riscos laborals, en l'àmbit de moltes altres coses. No és només estar al règim general, sinó tenir les condicions laborals que té qualsevol treballador segons l'Estatut dels treballadors.

Això la directora els ho explicarà una mica més a nivell tècnic, com ho veiem nosaltres, no? Però en definitiva, des d'un punt de vista de departament, no podem admetre, fins i tot, que el progrés vagi en contra dels drets. I això els ho dic perquè també al voltant de la «plataformització», al voltant de la nova economia, al voltant de la incorporació de les noves tecnologies en el món del treball, que produeix formes de treball diferents, o noves formes d'organitzar el treball, no podem permetre que debiliti el concepte «treball» ni, per descomptat, el concepte dels drets que tenen les persones quan treballen per compte d'un altre.

Una plataforma no és un edifici com era abans l'empresa, però l'algoritme és un empresari, per descomptat. Així és com ho veiem en el nostre departament. L'algoritme que hi ha al darrere de les plataformes que distribueixen el treball entre els repartidors, l'algoritme és l'empresari, i aquest algoritme és propietat d'algú. Aquest algoritme decideix a qui dona la feina, decideix quan l'hi dona, decideix per què l'hi dona. I fins i tot decideix si un senyor renuncia unes quantes vegades a un servei no tornar-li a donar i penalitzar-lo. Això és un empresari i això és treball, no? Des del nostre departament ho veiem així: és treball. I el progrés no hauria d'anar..., el progrés, l'evolució d'aquesta nova economia i totes les oportunitats que ofereix no hauria d'anar en contra dels drets, eh? Com a mínim en això hauríem de ser molt concrets.

Deixin-me que els expliqui aquelles mesures de foment del treball autònom que intentem fer. El programa «Consolida't» és un dels que despleguem, tot i que avui han acordat la compareixença del director general, Josep Vidal, que és qui té el servei des del qual es despleguen alguns dels programes. El programa «Consolida't», que ja porta uns quants anys en funcionament, s'ha anat treballant. Bàsicament l'èxit del programa té a veure amb que aquelles persones que passen pel programa tenen un percentatge de..., o sigui, es consoliden més, eh? El nom ho diu, «Consolida't», però les dades ens diuen que aquestes persones duren més com a autònomes, o com a mínim tenen més probabilitats de tenir èxit en el seu projecte empresarial. Els darrers quatre anys hi ha una inversió de 5,2 milions d'euros, i hem arribat a 3.260 persones.

Podríem pensar, doncs, que s'hi podrien posar més diners, per promoure més el treball autònom, per afavorir més la consolidació. L'experiència ens diu que posar-hi més diners no sempre vol dir que arribem a més gent perquè a vegades en la convocatòria ens queden recursos sense executar perquè no es demanen tots els recursos que hi pressupostem, no?, i, per tant, queden vacants parts dels recursos que posem en aquest programa. En tot cas sí que l'experiència de la política aplicada en aquest àmbit és positiva.

També el programa de Garantia Juvenil, eh?, el programa d'autoocupació de joves inscrits al programa de Garantia Juvenil, que en els darrers dos anys –2017, 2018– hi hem invertit 11,7 milions d'euros, i hem arribat a 1.245 persones. Aquest és un programa en el que hi ha un ajut d'un import determinat a les persones joves inscrites en el programa que es donen d'alta com a treballadors autònoms.

També, importantíssim, i ho deia el compareixent anterior i s'hi referia algun diputat, la part de formació, eh? En la part de formació dir-los que una modificació del model de l'any 2015 va permetre que els treballadors autònoms puguin accedir per si mateixos als programes de formació per a persones ocupades que es fan des del Consorci per a la Formació Contínua a Catalunya –n'hi ha la directora aquí, l'Ariadna Rector–, que ha permès que poguéssim arribar a un col·lectiu molt més gran, no? De fet, el 2010-2018, però sobretot per la modificació de l'any 2015, s'ha arribat a 79.800 persones amb una inversió total de 27 milions d'euros, no?

És formació –en les compareixences que també faran la directora del SOC i la directora del consorci els ho podran explicar molt més–, però són aquelles que permeten l'acreditació de competències, l'acreditació professional de l'autònom, molt

important, però també la formació més transversal, que els permet que des de l'àmbit de la gestió i la consolidació puguin arribar més lluny, no?

Hi ha una part del foment que, tot i que no ens pertany directament sí que indirectament ens correspon des de les oficines de treball, que és la part de la capitalització de l'atur, eh?: la capitalització de l'atur, la compatibilització de l'atur i la suspensió de l'atur. Té a veure amb el Sistema de la Seguretat Social i prestacions d'atur, però sí que al darrere hi ha un emprenedor que comença una activitat i, per tant, està connectat també a les polítiques actives que es fan des del SOC.

Hi ha hagut una davallada en els últims anys de la capitalització de l'atur, eh? La capitalització de l'atur era aquell sistema en el que una persona quan es queda sense feina pot cobrar tot l'atur de cop perquè aquells recursos els invertirà, farà una inversió en un bé o en una necessitat que li permetrà iniciar la seva activitat empresarial. Hi ha hagut una davallada, una davallada important. Segurament per la modificació legislativa l'any 2013 que ha permès la compatibilització del treball autònom amb la prestació d'atur, o la suspensió de la prestació d'atur mentre s'estava iniciant un treball autònom. Això segurament hi ha tingut a veure.

I si de fet mirem les dades, concretament l'any 2017 hi van haver 6.621 capitalitzacions, i el 2018 fins a novembre n'hi van haver 5.643, no? En els anys que n'hi havien hagut més gairebé estàvem a una mica més del doble, eh? En canvi el 2013 hi ha la modificació de la compatibilització, que permet que durant 270 dies una persona pugui estar donada d'alta d'autònoms i pugui rebre la prestació d'atur igualment –durant 270 dies–, com un suport, un coixí financer en l'inici de l'activitat com a treball autònom, o bé la suspensió, que vol dir que durant seixanta mesos tens la prestació d'atur allà aturada, pots començar una activitat com a treballador autònom i tens durant seixanta mesos suspès l'atur, i si durant aquests seixanta mesos, doncs, no et funciona l'activitat o no tens èxit, recuperes la prestació d'atur. Aquestes mesures que l'any 2017 van utilitzar gairebé vint-i-quatre mil persones a Catalunya, segurament han fet que baixessin les de la capitalització i inversió inicial en l'activitat com a treballador autònom.

Segurament, i més com a reflexió, un dels problemes que han tingut els treballadors autònoms és la seva poca capacitat de ser lobby de pressió com a si mateixos, eh?, no tenir organitzacions que els representessin i que fossin un lobby de pressió real en tots els poders públics, no? Aquesta és una mancança. És una mancança que semblava que s'havia resolt i que ja veurem què passa en el futur. Aquesta setmana hem conegut una notícia de que ATA, l'organització de treballadors autònoms més importants d'Espanya, es federa amb la CEOE. Això, cadascú pot tenir-hi la seva opinió, però jo crec que serà una debilitat per als treballadors autònoms. Les necessitats d'una gran empresa no tenen res a veure amb les necessitats d'un treballador autònom. I justament jo crec que una mancança..., així com els treballadors han tingut els sindicats, les empreses i la gran empresa han tingut les patronals, els treballadors autònoms sempre han quedat en aquell terreny de ningú, no?

I com els deia, els treballadors autònoms són molt diversos i són molt diferents i, per tant, això vol dir que..., i aquí hi havia una necessitat representativa. I, bé, a Catalunya tenim unes organitzacions representatives, tenim un conjunt d'entitats que podrien ser representatives, i ja els ho explicarà també el director general d'Economia Social. Els problemes que hem tingut a l'hora de constituir el Consell de Treball Autònom, que tenen a veure amb qui representa a qui i per què cadascú representa a qui representa, però també amb el conflicte que tenim de representativitat patronal a Catalunya, que també està al darrere d'aquesta qüestió... Però en tot cas aquesta federació d'ATA amb la CEOE veurem com impacta en aquest lobby de pressió dels treballadors autònoms que els darrers anys havia tret les..., i per això hi han comissions al Congrés dels Diputats també i s'han aconseguit coses, doncs, i veurem en el futur com evoluciona.

I ja a tall més de reflexió final, insistir-los en aquest..., que el progrés i les noves formes de treball no han d'anar en contra dels drets de les persones. I tal vegada –tal vegada– hem de pensar en fer un Dinamarca, eh? En aquest àmbit, en el progrés, en les noves formes de treball, en les noves formes d'organització del treball, fer un Dinamarca vol dir que a Dinamarca han sigut pragmàtics: a Dinamarca han equiparat els autònoms amb els del règim general. Els han equiparat: tots iguals i ja està. Però a més a més han fet una altra cosa, han dit: «Tot és treball, sigui autònom, o no sigui autònom –tot és treball.» I «fer un Dinamarca» vol dir que ja hi ha un primer conveni col·lectiu a l'entorn d'una plataforma, Hilfr, que ha fet un conveni col·lectiu ja en què garanteix drets i que es regula des de la concertació social, es regula el marc d'aquest treball amb aquestes particularitats; amb el sindicat 3F, s'ha fet. Allà han sigut molt pragmàtics, no? És una forma.

Una altra reflexió: ens preocupa moltíssim el treball autònom, però ens preocupa moltíssim també el nínxol de precarietat que es pot estar generant al darrere de la rigidesa de les normes d'entrada al treball autònom. Com els deia, la cotització a temps parcial, la cotització per ingressos reals, etcètera. Veiem un nínxol de proto-exclusió social, sovint gent jove, professionals, ingressos irregulars, activitat intermitent, i que no generen prou ingressos com per donar-se d'alta, cotitzar de forma estable, etcètera. La rigidesa del sistema afavoreix aquest nínxol i això hauríem de ser capaços de resoldre-ho, perquè si no estem condemnant a la precarietat, a l'exclusió, un conjunt de persones. Molts d'ells han passat per la universitat, tenen carreres i són professionals liberals, i, per tant, en altres èpoques de la nostra història anaven al règim general d'autònoms però ara les vicissituds del mercat, d'ingressos intermitents, fa que en quedin exclosos. I aquesta part ens preocupa moltíssim i té a veure amb les rigideses del sistema, eh?

Bé, insistir en el marc competencial i en que, com a mínim a les conclusions, malgrat que no siguin de la nostra competència..., i hi insisteixo en aquesta idea, eh?: malgrat que siguin coses que no es puguin resoldre des del punt de vista de les normes que fem a Catalunya, malgrat que no puguem fer-ho des d'una llei al Parlament de Catalunya, sí que per nosaltres aquelles declaracions que fan com a Parlament, com a diputats, són dret informador. I si tenim clar que apostem perquè a Catalunya no hi hagin falsos autònoms i tenim clar que apostem, a Catalunya, per no permetre que determinades formes d'organització del treball utilitzin la porta del darrere per ser falsos autònoms, doncs, la inspecció de treball actua. I fem campanyes específiques que a vegades donen resultat, com, hi insisteixo, ens ha passat en el cas de les falses cooperatives càrnies, en les que hem exclòs tres mil treballadors del règim d'autònoms i han passat al règim general, no?

I, per tant, doncs, malgrat que no sigui normatiu, sí que per nosaltres les conclusions dels diputats i diputades del Parlament de Catalunya són també dret informador de les polítiques públiques que aplicarem els propers anys, eh?

I en tot cas, seguiria la directora general.

El president

Sí; gràcies, secretari general.

Compareixença de Luz Bataller i Cifuentes, directora general de la Inspecció de Treball

357-00233/12

I ara la veu de la Inspecció.

La directora general de la Inspecció de Treball (Luz Bataller i Cifuentes)

Sí, bon dia a tothom. Jo intentaré no repetir-me amb el que ha dit la professora Julia López, que ha sigut molt clara en definir què és el treball d'un autònom i el que no és autònom o fals autònom.

Intentaré un poco explicar lo que hace la Inspección de Trabajo. Conocen ustedes que la inspección de trabajo está dividida en Cataluña. Hay una parte transferida, que es la que se refiere a todas aquellas competencias de relaciones laborales, seguridad, salud laboral, empleo y cooperativas, y una parte no transferida que es la que se refiere al ámbito de la seguridad social. Esta depende..., hay una inspección que depende del Estado.

Evidentemente las dos inspecciones trabajamos con un mismo fin. Y con relación a los autónomos, el fin, la misión de la inspección de trabajo no es fomentar el trabajo en autónomo, evidentemente, es ver que trabajo autónomo es falso autónomo y, por lo tanto, aflorarlo, en definitiva, es hacer cumplir la normativa vigente. Esa es la misión de la inspección de trabajo.

Esta misión, esta función con relación al trabajo de autónomo la hace diariamente en aquellos expedientes o en aquellas denuncias que tiene el inspector en su mesa de trabajo, ¿no? Cuando va a una obra, verá si hay trabajadores, pues, que son falsos autónomos, que se da mucho en el ámbito de la construcción, esa figura, del falso autónomo que está en el ámbito de la construcción. O cuando va a despachos de abogados, de economistas, de publicistas, también ve allá siempre bolsas muy importantes de trabajadores autónomos, que son aquellos evidentemente que no tienen autonomía en su prestación, que su actividad es ajena y no concurren los requisitos en sí mismos como trabajadores autónomos: no tienen organización, no tienen herramientas propias, etcétera.

Ese trabajo diario que se hace en las actuaciones más o menos normalizadas de una inspección de trabajo se ha visto complementado últimamente por actuaciones más «macro». Es decir, cuando vemos que grandes bolsas de trabajadores se han convertido en autónomos, y esto es lo que en este momento se está produciendo y es donde estamos poniendo nuestro foco. Estas grandes bolsas de trabajo, de personas autónomas que están trabajando y que consideramos que no son trabajadores autónomos se centran fundamentalmente en las llamadas «plataformas de trabajo». Esas plataformas de trabajo, que..., como ustedes conocen, pues, están las que se oyen más, ¿no?: Uber, Glovo, Deliveroo, etcétera.

En estas plataformas de trabajo nosotros vemos a grandes empresas, grandes empresas que, a partir de un algoritmo, generan una actividad empresarial, que es la de prestación de servicios, simplemente es una empresa que presta servicios. Presta servicios a través, evidentemente, como siempre, de unos trabajadores, trabajadores que están controlados y están contratados para trabajar unas franjas horarias, es decir, con un horario de entrada y de salida. Están contratados a cambio, su prestación de trabajo, de un salario por tiempo de trabajo o por cantidad de trabajo. Evidentemente, se les controla el trabajo y se les valora y, por lo tanto, se ejerce el poder disciplinario del empresario, porque cuando un trabajador está mal valorado por el cliente evidentemente es sancionado por el empresario y le da menos producción o incluso llega al despido.

Es un trabajador que está controlado no solo dónde trabaja, porque comienzan en puntos concretos de la ciudad, su inicio de la prestación es un punto concreto previamente asignado; les controlan no solo dónde empiezan a trabajar, sino el cómo trabajar. El trabajador ha de estar..., a partir de los sistemas actuales de comunicación y de las formaciones que se realizan, está marcada su actividad laboral. Y tienen imposición de una manera clara de cómo llevar el producto, de cómo acudir al cliente, de cómo presentar y entregar el producto al cliente, de cómo llamar al interfono. O sea, no es solo es un control, es un control absoluto de su actividad,

¿eh? Esto no es un trabajador autónomo, este es un trabajador, evidentemente, por cuenta ajena.

Esta fuga masiva de trabajadores es lo que queremos..., y estamos controlando. Yo creo que la inspección de trabajo en este caso ha sido rápida. No siempre lo es, pero en este caso ha sido rápida, porque de manera general, de manera colectiva y coordinada en todo el Estado estamos diciendo que esos trabajadores que trabajan en plataformas no son trabajadores autónomos.

Pero nos centramos en estas plataformas, que son las que oímos, pero es que además está dando otra fuga, masiva también y muy importante, que es el trabajo que se hace en el domicilio. Los trabajadores en su casa están trabajando a través de plataformas mundiales –mundiales– y que están dentro de esa misma situación, en definitiva, que es el objetivo último, que es generar mano de obra barata. No hay otro objetivo, ¿eh?, que generar mano de obra barata. Y esa generación de mano de obra barata es cuando el trabajador no solo trabaja en Uber, o no solo trabaja en Glovo una franja horaria, sino que luego va a su casa y hace traducciones. Y estas traducciones también se realizan a través de plataformas mundiales y a través de algoritmos que tú provocas o realizas en tu casa..., pues, unas pequeñas traducciones que luego van a unas traducciones generales y evidentemente son pagadas a precio de línea.

Y además el trabajador de Glovo sale y a lo mejor tiene su pequeñita empresa, y también realiza otra actividad, porque actualmente se condena a los jóvenes a tener una pluriactividad, no por voluntad –no por voluntad– sino por necesidad. Y es esa pluriactividad, la suma de estas cantidades o de esas actividades, la que les dan unos ingresos que les permiten subsistir –subsistir.

En este ámbito, también entramos en una gran defraudación masiva, ¿no?, de esos falsos autónomos, y fue la entrada en las cooperativas, concretamente las cooperativas cárnicas, pero creo que tenemos aún trabajo por delante para ver otro tipo de cooperativas. ¿Y qué hicimos en este ámbito en cuanto a las cooperativas cárnicas? Nosotros ya habíamos actuado hace tiempo, en la inspección de trabajo, en este ámbito. Y habíamos valorado, y así se habían levantado actas de infracción, de que había una cesión de trabajadores de la cooperativa a la empresa.

Esas actuaciones que realizamos en un momento determinado y de manera muy intensa fueron anuladas por la jurisdicción de lo social, ¿eh? Nos dijeron: «No, aquí no hay cesión de trabajadores y, por lo tanto, ustedes se han equivocado, no tienen razón.» Cayeron las actas de infracción y seguimos trabajando porque seguían habiendo denuncias, y seguíamos viendo que en el ámbito de las cooperativas el trabajo era denigrante, porque no solo estaban los trabajadores en el ámbito de la seguridad social autónoma, sino que además no tenían derechos: cobraban por cantidad de trabajo, pero si se ponían enfermos dejaban de cobrar, si realizaban vacaciones dejaban de cobrar, si tenían un accidente dejaban de cobrar, no tenían los derechos de representación sindical. En definitiva, no solo estar en el régimen de autónomos, que es una parte importante en cuanto a prestaciones, sino fundamentalmente las condiciones de trabajo, que son absolutamente distintas a las de un trabajador autónomo.

El trabajo nos llevó a averiguar, a reflexionar que donde teníamos que entrar no era en la cesión de trabajadores porque no habíamos triunfado, sino fundamentalmente en verificar que aquel núcleo, aquel volumen de trabajadores que estaban en las cooperativas de trabajo asociado a cárnicas no estaban dentro de una cooperativa cárnica. Aquello no era una cooperativa, porque no estaban trabajando..., porque no se cumplían los principios del cooperativismo, porque no había una optación colectiva de trabajo compartida, sino exclusivamente una conjugación de trabajadores, fundamentalmente extranjeros, que prestaban su mano de obra a valor más barato, a coste inferior al que se realiza en cualquier actividad de empresa dentro del ámbito

de trabajo por cuenta ajena. Y, por lo tanto, entramos, a partir de esa reflexión, por esa vía en la descalificación de las cooperativas.

El camino ha sido complejo y sigue siendo complejo. Nosotros nos hemos diferenciado en Cataluña, y creo de manera importante, y creo que ahora está cuajando también a nivel de todo el Estado, de intentar –intentar– esa transformación, que ya llevamos, como se ha dicho, un camino de haber transformado tres mil trabajadores. Ya tenemos cinco mil en cartera, significa que ya tenemos cinco mil trabajadores que estamos trabajando con ellos, en concreto en un total de cuarenta y tres empresas. Y tenemos la previsión de trabajar con mil quinientos más, ¿eh?, para ya cambiar en todo el sector de la cárnica en Cataluña.

Pero fundamentalmente yo creo que lo que es más importante es que hemos trabajado a partir de un consenso. Es decir, la inspección de trabajo no tiene como finalidad sancionar si no es necesario. Yo creo que con la sanción evidentemente recaudas, pero no es el objetivo, en ninguna manera, de la inspección de trabajo, sino el cambio de las condiciones de trabajo.

Hemos trabajado por consenso y ¿qué hemos conseguido? Hemos conseguido que esa transformación se realice ya ahora, ya está en el régimen general, o que se realice dentro de unos meses. Hemos conseguido no levantar actas de infracción y, por lo tanto, que no se jurisdiccionalice, como decía la profesora López, esa cuestión, y, por lo tanto, que no tengamos que esperar cuatro años o tres años a que la jurisdicción nos diga que «la inspección tiene razón o no tiene razón».

Y ya hemos conseguido tener razón, porque hemos conseguido que a partir del pacto y del acuerdo estas cooperativas, estas empresas cárnicas hayan pasado, hayan abandonado las cooperativas y hayan recogido en su seno como trabajadores por cuenta ajena, o a través de empresas pantalla –también es verdad–, ese colectivo de trabajadores del régimen de autónomos a régimen general.

Yo creo que es un triunfo muy importante, yo creo que es un orgullo para Inspección. No lo estamos solo verbalizando en Cataluña, sino que acabo de venir de estar tres días en Madrid y, dentro del marco de la inspección, intentamos volver a explicar que lo importante es la conquista inmediata, y evitar, en la medida de lo posible jurisdiccionalizar estos temas, para evitar también posibles interpretaciones o que se nos cuestione, en definitiva, en algunos momentos la actuación de Inspección de Trabajo por parte de la jurisdicción.

Yo, solo acabar, y en la última intervención que tuve aquí en este Parlamento también lo dije: es importante legislar, es importante legislar bien, es importante legislar de manera clara, es importante evitar cuestiones confusas. Yo ya sé que en el debate de la norma intervienen muchos políticos, muchos partidos, muchos intereses que son legítimos y loables. Pero es importante que la norma desde principio a fin se vea de manera conjunta, y que cuando se introduzcan cuestiones que modifiquen parte de esa norma se vuelva a revisar eso entero, contenido, al final, porque si no los que aplicamos la norma nos encontramos normas absolutamente complejas en la interpretación, que nos permiten luego posteriormente fugas del contenido de la misma y, por lo tanto, nos hacen perder las batallas que tenemos que conseguir, que es un país normal, que es un país justo, que es un país equilibrado, que es un país solidario.

Y eso es lo que pido también o vuelvo a pedir en el Parlamento: que miren de nuevo la globalidad de la norma tras las incorporaciones que ustedes hacen a lo largo de la tramitación de las mismas. Y vuelvan a reinterpretar y a ver en su conjunto una norma y el objetivo, y que se constate si el objetivo realmente se está cumpliendo.

Nada más.

El president

Gràcies, senyora Bataller.

Compareixença d'Enric Vinaixa i Bonet, director general de Relacions Laborals i Qualitat en el Treball

357-00232/12

A continuació, el senyor Vinaixa té la paraula. Gràcies.

El director general de Relacions Laborals i Qualitat en el Treball (Enric Vinaixa i Bonet)

Moltes gràcies. Bon dia a tots i a totes. Jo els faré una pinzellada breu respecte a un aspecte que encara no ha sortit, o no n'hem parlat, que fa referència a la seguretat i salut laboral de les persones que estan dintre del treball autònom, eh? A nivell normatiu és inqüestionable, i a nivell de drets, que totes les persones, estiguin en el règim que estiguin, tinguin dret a la seguretat i salut laboral. I en el règim de treball autònom hi ha una particularitat, que és que s'apella molt a l'autogestió d'aquesta seguretat i salut laboral, i això és el que deriva, ha derivat a la situació que tenim avui.

Permeteu-me la llicència de dir-los que avui és 27 de desembre del 2018, i després veureu perquè. Dels 530.000 autònoms aproximadament a què abans fèiem referència, un 14,38 per cent –un 14,38 per cent– tenen la contingència de cotització per contingències professionals coberta. Això vol dir que hi ha una –estem a 27 de desembre del 2018– opcionalitat en el treballador autònom a cotitzar per la contingència professional, que és aquella contingència, ho recordo, la qual dona dret, en cas que tinguis un accident de treball, doncs, a tenir una assistència, etcètera, mitjançant una mútua o la gestió delegada que hagi triat.

D'aquest 14,38 per cent, el 2017 han declarat, han comunicat a l'autoritat laboral que han tingut, doncs, una situació d'un accident –sigui greu, lleu o mortal– un 2 per cent. Això és una xifra, diguéssim..., són xifres baixes. Per tant, parlem d'una baixa cotització en contingències professionals, perquè és opcional; parlem d'una baixa declaració davant d'una situació d'accident. Per tant, parlem d'una manca de dades que subministren al sistema respecte a aquestes contingències, i potser parlem que, davant d'una situació d'un accident, el professional o la professional deriva la seva situació en el sistema de salut pública, potser, d'acord?

I ens situem al 28 de desembre de 2018 –i sé que som 18 de gener, eh?, del 2019–, perquè què passa el 28 de desembre de 2018? Una cosa important que ja fa molt de temps que estava reclamant pel sector, que és que el Reial decret 28/2018, de 28 de desembre, obliga a que el treballador autònom o treballadora autònoma cotitzi per contingències professionals. I aquí s'obre una finestra, permeteu-me, d'oportunitat de començar un treball intensiu que fins ara no ha estat possible. I intensiu, doncs, home, perquè hi hauran més dades, hi hauran moltíssimes més dades. Pensem que augmentarà..., evidentment, del 14,38 per cent han passat d'un dia a l'altre al 100 per cent. Pensem que ha d'augmentar la declaració d'aquella situació. I pensem que les activitats preventives, les que la Generalitat en té competència i en fa resolució, que exigim a les mútues que facin prestació gratuïta, entre altres, de formació i difusió, etcètera, al treballador autònom, reeixiran molt més que fins ara. I també pensem que les derivacions de l'assistència davant d'un accident de treball no aniran via el sistema públic de salut.

I, permeteu-me, per acabar, potser ara se'ns obre una altra oportunitat, que és que davant del fet de la necessitat, l'obligatorietat de cotitzar per aquesta contingència professional, potser podríem pensar en que..., i abans ho deia la doctora López: un tema molt important és la formació, i la formació en prevenció de riscos laborals també. Potser podríem pensar de fer obligatòria, com ja passa en altres règims, que hi hagi una informació i una formació preceptiva per aconseguir aquella condició, i que sigui aquella formació o informació preceptiva inicial i que cada cert temps hagi d'haver-hi una actualització.

Amb això aconseguiríem d'alguna manera el que fins ara no ha passat. És molt comprensible que el treballador o la treballadora autònoma, davant d'una crida que pugui fer l'Administració a un curs de formació, sigui a les deu del matí o sigui a les set de la tarda, la seva assistència sigui..., no sigui assistència, perquè realment la seva activitat és una activitat en la qual el temps per a ells directament és diner, amb la qual cosa hi ha molt poca, diguéssim, possibilitat d'atracció de poder fer formació en aquest sentit. En canvi, davant d'aquest nou paradigma, d'aquesta obligatorietat, potser podríem pensar en començar a explorar camins com aquests.

Bé, moltes gràcies.

El president

Gràcies als tres compareixents. Ara és el torn dels grups parlamentaris. Senyora De Rivera, de Ciutadans, endavant.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidente. En primer lugar, agradecer la comparecencia de tres personas fundamentales en estos momentos en cuanto a la regulación de todo el tema laboral en Cataluña. Yo seré muy breve.

Quería decirle al señor Ginesta, ¿para cuándo la creación del *consell català d'autònoms*? ¿Cuándo se va a constituir este *consell*? Porque usted hablaba de que los autónomos quizás tenían poca representatividad, que no hacían *lobby*. Tenían poca representatividad porque no había verdaderos *lobbies* de autónomos. Yo creo que si ahora mismo existiera el *consell català d'autònoms* a lo mejor esta comisión, pues, se vería muy reforzada.

Y respecto a la señora Bataller y al señor Vinaixa, bueno, felicitar a la Inspección de Trabajo, porque he podido ver y hemos seguido muy de cerca aquí en el Parlamento los trabajos de la inspección respecto a las cooperativas cárnicas y a todas las demás falsas cooperativas que hay, y todo el tema de las plataformas. Que, efectivamente, yo estoy muy de acuerdo con lo que ha dicho el señor Ginesta y la señora Bataller, ¿no? O sea, a ver, lo que es, se es, no lo que las partes quieren que sean, y este es un dicho judicial.

Y también hay un refrán que dice: «Hay cosas que colgadas parecen bolsas y puestas del revés son bolsas otra vez.» O sea, por mucho que te vengán con un marco legal diciendo que esto es un autónomo, y que además la cooperativa no sé qué y que hay veinte empresas interpuestas y que tal, si no se dan unas condiciones sociales de protección, o cuando se ve, sencillamente, que esa manera de trabajar es injusta, estamos ante un fraude de ley, ante un falso autónomo.

Por ello a mí me parece importantísimo este trabajo que se ha hecho. Precisamente yo creo que esta comisión no es basarse tanto en los falsos autónomos, sino basarse en cómo se puede ayudar a los autónomos..., tampoco a los societarios porque estos no necesitan una ayuda porque dependen de su empresa y normalmente tienen el trato de un trabajador de régimen general, pero sí en los verdaderos autónomos que son los emprendedores. Y que son los que, al final..., los emprendedores, y los que al final crean mucho tejido productivo y los que crean trabajo. Y yo creo que hay que ayudar a esas personas a tirar para adelante. Y conseguir que duren más, que creo que es importante también lo que ha dicho el señor Vinaixa. O sea, poner todas aquellas herramientas en su mano para que su proyecto perdure en el tiempo y pueda progresar, y que no nos quedemos en una media de cinco años.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Oigo el timbre y paro. Nada más y muchísimas gracias.

El president

Gràcies, senyora De Rivera. A continuació, el senyor Gibert del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, president. Com que l'objectiu de la comissió, doncs, és, diguem-ne, rebre informació, acumular-la i prendre conclusions, no entrarem en un debat polític de fons, sinó només amb les apreciacions que hi ha de caràcter general, no? Sí que, evidentment, agrair al Govern la seva compareixença, preparada i informada, i amb dades en tots els aspectes.

També dir que hem tingut al llarg dels darrers anys diferències en el tema de la inspecció. Hem estat molt a sobre, com bé sabeu, el meu grup parlamentari sobre aquest tema, però també hem de dir que actualment s'han fet actuacions molt profundes i adequades, amb la qual cosa també cal felicitar quan es fa la cosa ben feta, no?

Sí que..., i jo tinc una pregunta que crec que és obligada en el context que vivim amb el tema dels autònoms, que és preguntar com va la coordinació, diguem-ne, amb les noves polítiques que es prenen des del Govern de l'Estat en aquest tema. Hem vist un nou impuls també en aquest sentit, i també preguntar com va la coordinació del dia a dia. Sé que també és recent, com ara comentava el senyor Vinaixa, doncs, mesures de fa menys d'un mes, no? Però també voldria saber si es nota un impuls i també, evidentment, quina afectació pot tenir al Govern des de la Generalitat.

I llavors destacar coses que són com obvietats que han comentat moltes vegades però no per això crec s'hagin de deixar de dir, no? Les polítiques actives, la consolidació..., que també es comentava amb el programa «Consolida't», que és un programa d'èxit però evidentment sempre es demana que hi hagi més implicació, més recursos, més gent beneficiada; per tant, també seguint insistint en aquesta línia. Línies de finançament, que també és un clàssic del sector dels autònoms.

I el tema que ha sortit, diguem-ne, així com de costat, que era el tema de les acreditacions. És un tema molt important, no només en l'àmbit d'autònoms sinó també en l'àmbit general, però crec que és un tema que el Govern hi ha de posar èmfasi, més enllà, com s'ha dit, del sector dels autònoms, eh?

I també volia comentar al senyor Vinaixa, que ho ha explicat perfectament, que la infradeclaració que hi ha de malalties o d'accidents que pot tenir el professional autònom, que ho veiem en els treballadors del règim general, que és més difícil sempre veure-ho però també ho veiem. Imagini's el nivell dels autònoms, que sempre, diguem-ne, hi ha un tipus d'incentiu per no declarar accidents, amb la qual cosa també esperem que aquest abocament de dades que vol el sistema, doncs, ajudi a declarar aquest tipus d'accidents, no?

Evidentment creiem que estem avui..., diguem-ne, no estem en condicions perfectes al sector autònom però estem millor que fa tres o quatre mesos, amb la qual cosa també ho celebrem, encara que sigui a poc a poc.

El president

Moltes gràcies, diputat Gibert. A continuació, Catalunya en Comú Podem, la senyora Yolanda.

Yolanda López Fernández

Muchas gracias, presidente. Bienvenidos y muchísimas gracias. Bueno, y poco más. Reiterar la pregunta para el señor Ginesta, la que ha dicho la compañera de Ciudadanos, que es: ¿para cuándo el *consell català* de los autónomos? Es algo que vienen reclamando todos los autónomos hace tiempo. Se aprobó aquí en el Parlamento, se han aprobado varias propuestas de resolución que lo incluía, que se pusiera en marcha.

Después, he visto una minimización de que..., hablando de *dades*, de que solo eran 1.952 los «trades». Yo creo que es algo que va a más, es algo... Por ejemplo, en el tema de viviendas se advirtió de lo que los alquileres, lo que estaba pasando, todo el mundo lo minimizó, que era muy poco, y vemos a dónde está llegando, a dónde están llegan-

do las cosas y las dimensiones que está tomando. Yo creo que no hay que minimizarlo. Creo que es muy grave, creo que es esclavismo. Es que yo no creo ni que sean falsos autónomos, creo que es esclavismo directamente. Y lo más grave es lo que ha dicho la catedrática antes, es que lo que más afecta es a nuestra gente joven y, por lo tanto, al futuro del país, ¿eh?

Le quería preguntar a la señora Bataller: muchas veces cuando hablas con inspectores de trabajo, en documentales, en programas, echan en falta la falta de efectivos, de que hubiera más inspectores de trabajo y más medios. Veo que no ha hecho referencia, y me gustaría que hiciera alguna referencia a esto.

Y bueno, poco más. Gracias.

El president

Gràcies, senyora López. Senyor Jordi Albert, del Grup Parlamentari Republicà.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Gràcies al senyor Josep Ginesta, el secretari general; a la senyora Mari Luz Bataller, directora general, i també al senyor Enric Vinaixa, també director general, per haver-nos traslladat la visió des del Govern, des del departament, de la feina que s'està fent, del que està previst fer, i sobretot, també, amb aquestes dades, que ens ajuden també a fer una bona avaluació. Estem en una comissió d'estudi, per tant, necessitem dades, necessitem acumular *know-how*, coneixement que després ens permeti, doncs, fer propostes parlamentàries que, d'altra banda, puguin ser realment executables per part del Govern i no grans desideratums que finalment no arribin enlloc.

I per això mateix, la creació d'aquesta comissió d'estudi per poder posar sobre el terreny de joc aquells elements que realment puguem jugar, eh? I per això era important la compareixença anterior respecte a la definició de l'àmbit competencial, i també per això és important delimitar realment quines són les responsabilitats de cada una de les parts que tenen influència sobre el treball autònom.

El senyor Ginesta ho ha dit inicialment, i compartim plenament aquesta visió de que necessitem canvis estructurals: si no tenim aquests canvis estructurals, no podrem ajudar els més de cinc-cents mil treballadors i treballadores autònoms que tenim al nostre país. I aquests canvis estructurals no depenen del nostre Govern; és més, no depenen d'aquesta cambra parlamentària. Aquests canvis estructurals depenen de l'Estat i depenen d'unes lleis que nosaltres no podem legislar. Per tant, hem d'anar cap al Congreso i fer pressió també allà.

En tot cas, sí que podem..., en aquells aspectes que també són d'afectació en el dia a dia però que no tenen la força de motivació d'un canvi estructural, doncs, aquí sí que, com ja s'ha anunciat, es va treballant. I segur que tenim camí a recórrer i segur que també la proposta del consell català del treballador autònom, que ja ha passat pel plenari, també hi pot ajudar.

És cert, s'ha intentat constituir el treball autònom com a lobby però hi ha serioses dificultats. I també és cert..., que l'ATA entri al CEOE, doncs, no ens sembla que sigui la millor manera, perquè una de les problemàtiques principals dels treballadors i les treballadores autònoms és la seva manca de definició, la seva manca de definició legislativa: ubicar-los únicament com a treballadors, no; ubicar-los únicament com a patronal, com a empresaris, no. Per tant, a què es poden acollir? –a què es poden acollir? I segurament la LETA seria la seva solució, però no n'està sent la solució. I, per tant, hem de crear els mecanismes adients i adequats.

I en efecte, també, felicitar la Inspecció de Treball respecte a la qüestió de les falses cooperatives càrnies i la gestió que ells han estat fent per assegurar la protecció social de treballadors, perquè no eren autònoms, eren treballadors i treballadores que treballaven sota unes condicions infrahumanes i amb unes condicions de subjecció total als desideratums d'aquella empresa..., doncs, no les podem permetre, al nostre país. I una de les garanties dels treballadors i les treballadores són precisa-

ment les inspeccions de treball. I és cert: s'està fent molt bona tasca amb els recursos i també amb les limitacions competencials que tenim, eh? Perquè això també ho hem de posar sobre la taula, que tenim unes limitacions que ens limiten la tasca que voldríem desenvolupar.

I, finalment, a l'Enric Vinaixa, també, agrair-li la intervenció, perquè l'ha focalitzat, en efecte, en un element que em sembla que és prou transcendent, eh?, que és la protecció social i la salut en el treball, de fet, àrees que vostè des de la seva direcció general està treballant.

Moltes gràcies, i agraïments als tres per l'assistència avui.

El president

Gràcies, senyor Albert. I per acabar el torn dels grups parlamentaris, en nom de Junts per Catalunya, el senyor Lluís Font.

Lluís Font i Espinós

Gràcies, president. En primer lloc agrair les intervencions del senyor Ginesta, de la senyora Bataller i del senyor Vinaixa, per la fluïdesa del que ens han dit i per la complementarietat.

Jo també em felicito per l'organització d'aquesta jornada, i suposo que també és mèrit del president, per la lògica conceptual: d'una catedràtica que assenta el marc general i després l'Administració ho desenvolupa, conjugant uns conceptes amb coherència. Jo crec que quan les coses es fan ben fetes i parla qui hi entén és més fàcil l'acord dels grups polítics. I em sembla que és una lliçó que n'hem d'extreure, almenys ho faig jo, de la jornada d'avui, que ha estat molt enriquidora pel tema concret que ens ocupa però també com a model de reflexió.

En segon lloc, volia comentar el tema d'aquest model híbrid, que la catedràtica ha presentat i que el senyor Ginesta hi ha insistit. Per mi és fonamental, perquè l'evolució dels temps ens porta a noves formes de treball, i haurem de jugar dues variables de forma asimètrica: una és la flexibilitat i l'altra és la protecció dels drets socials i laborals. Dic «asimètrica» perquè ha de pesar més aquest segon element que el primer, si no, estaríem entrant en una mena de selva emmascarada de modernitat.

És a dir, l'essencial és protegir els drets dels treballadors, els drets de les persones, socials i laborals. Llavors, que el pretext de la flexibilitat no serveixi per fer passes enrere quan s'ha aconseguit tant arribar als nivells de defensa d'aquests drets, de protecció, i quan hem consolidat entre tots un *statu quo* que hauria de ser bastant irreversible.

Si passés això, donaríem la raó al Richard Sennett en aquell famós llibre de *La corrosión del carácter*, quan anticipa que les noves condicions de treball en el capitalisme desenvolupat, en la mesura que precaritzen, treuen la creativitat i limiten les possibilitats. Llavors, l'argument per la flexibilitat era ser creatius, era ser emprenedors, però si les formes de treball penalitzen els drets i generen inseguretat es perd la creativitat, i, per tant, és una fallàcia, és un engany col·lectiu. Per tant, m'ha agradat molt el que han dit, perquè em sembla que està en la línia del que els grans sociòlegs estan plantejant, és a dir, flexibilitat sí, perquè el món canvia i cada cop les formes de treball són diferents, però també protecció de les persones perquè, si no, el talent d'aquestes persones i la creativitat, que és el fonament, no tant la modalitat flexible, es perdrà pel camí, no?

Després, m'agradaria insistir en el tema de la clarificació normativa, que tant la catedràtica com vostès han apuntat; la clarificació de figures, és a dir, que la cosa i el nom es corresponguin perquè si no tots plegats ens enganyem i fem trampes al solitari, no? I després la transparència; jo crec que aquest element o aquesta polaritat de clarificació i transparència són fonamentals per avançar en aquesta línia.

I el tercer element: ponderar la importància de la inspecció, no sols del treball sinó del món educatiu. Jo crec que els cossos d'inspectors són uns cossos republi-

cans a la manera francesa per excel·lència que garanteixen l'homeòstasi del conjunt, no? Uns legislen, els altres governen, i llavors la inspecció ha de fer complir. Si aquesta pota falla, el conjunt del sistema entra en crisi. Per tant, felicitar-los molt perquè amb els mitjans que tenen, doncs, sent molt eficients, estan aconseguint l'objectiu que tota la ciutadania desitja, que és que es compleixi allò que els legisladors i els governants volen que es posi en pràctica.

Moltes gràcies per tot plegat.

El president

Moltes gràcies, senyor Font. Bé, per respondre tenen la paraula els compareixents, amb l'ordre que considerin convenient, per un període de quinze o vint minuts. Gràcies.

El secretari general de Treball, Afers Socials i Famílies

Sí; gràcies a totes i a tots per les aportacions que han fet. Intentaré anar per ordre amb les coses que han plantejat.

Començo per la primera que han plantejat la majoria de vostès, no?, i és la constitució del consell del treball autònom. El consell del treball autònom està regulat en un decret; surt, neix de la LETA i després d'un decret que regula la seva constitució. Però està afectat per un conflicte de representativitat que tenim a Catalunya des de fa molts anys, que està judicialitzat. Deuen haver vist els darrers mesos que hem intentat..., el conseller El Homrani ha intentat que les dues grans patronals a Catalunya es possessin d'acord i intentessin trobar una sortida a aquest conflicte, que almenys per les notícies dels darrers dies sembla que no ha trobat sortida, eh?

Aquest conflicte afecta, perquè el consell de treball autònom també té una representació..., també hi tenen cabuda organitzacions que siguin representatives, algunes de les quals ho són en funció d'un decret que regula una convocatòria i que regula aquelles entitats que s'hi han volgut presentar, que se les consideri representatives. Però també hi tenen cabuda les organitzacions que per si mateixes són representatives a Catalunya, i com que en aquest àmbit tenim un conflicte, això es va reproduir en la convocatòria d'organitzacions representatives en aquest consell del treball autònom.

De fet, fins i tot hi ha organitzacions que es van presentar a la convocatòria que són part d'altres organitzacions empresarials que ja hi tenen cabuda per la condició de més representatives. És a dir, hi ha organitzacions que hi són quan alhora són part d'una de les que hi són per natura, per entendre'ns, eh? Això fa que, quan hem intentat asseure-les, no s'hagin posat d'acord en qui havia de ser-hi i qui no havia de ser-hi, i amb quin marge de representativitat hi havia de ser, entre elles. És un problema, és cert; és un problema importantíssim, cert. Vam intentar fins i tot veure fins a quin punt havíem de modificar el decret que regula la seva constitució i treure'n noves convocatòries, i que es possessin d'acord en unes premisses per poder arribar al final a la constitució, i ni tan sols s'han posat d'acord amb les premisses de la constitució o de la modificació del decret que ho regula, per entendre'ns, no?

Quan les organitzacions que n'han de formar part no es posen d'acord entre elles i no s'estableix un marc clar..., perquè a més a més hi ha una pota important que és la representació empresarial o patronal, eh?, que està judicialitzada, i que no està definit clarament encara quantes n'hi hauran d'haver ni quina representació haurà de tenir cadascuna, i això n'afecta la constitució. I de fet hem fet reunions informals amb ells, però només han estat informals perquè no hem passat del primer punt, que era qui ha de ser-hi, com hi ha de ser i en quin percentatge hi ha de ser. I això és un conflicte, cert, és així.

Tenim l'esperança que en les properes setmanes puguem resoldre el conflicte empresarial, el conflicte de representació empresarial a Catalunya de les patronals

entre Foment i Pimec. I dic que hi tenim esperança perquè estem rebent ja les interlocutòries del Tribunal Suprem al voltant d'aquest històric conflicte, que ja porta deu anys judicialitzat, eh?

Amb la resolució de la part aquesta, tindrem un altre escenari per poder tornar a asseure les parts i tornar a parlar de la constitució del consell de treball autònom. En el que..., si bé quan mirem les competències que té el consell de treball autònom podem pensar que són limitades, perquè és el foment, etcètera... Doncs mirin, si molt m'«apuren», amb les conclusions que surtin d'aquesta comissió potser els donarem més feina i encara hi haurà més sentit perquè es puguin constituir, no?

En algun moment també és veritat que, fruit de que veiessin que tampoc hi havia un marc competencial molt important, les organitzacions no han pressionat extraordinàriament en la constitució del consell de treball autònom. Així com algun cop a vostès els ho poden haver manifestat, la conclusió a la que arriben quan a vegades ens hem reunit amb ells –Pimec autònoms, amb la CTAC, per exemple, que entre les dues probablement deuen tenir el 80 per cent de la representació d'autònoms a Catalunya, o més–, doncs, és que no hi ha una pressió molt gran amb la constitució d'aquest consell de treball autònom, perquè entenen que la pressió important, ara, o entenien que la pressió important ara estava en el marc regulador estatal, eh?, en l'àmbit de la protecció social, en l'àmbit de la inclusió de noves contingències de cobertura obligatòria, i en aquesta part més així, i no tant en el foment, i en tot cas la part del foment l'atacaran a partir d'ara, no?, per entendre'ns, i, per tant, això vindrà a futur.

En tot cas, siguem optimistes i esperem, doncs, que la resolució de la part patronal ens permeti poder tornar a asseure'ns i tenir un escenari una mica més clar, i poder en tot cas establir les bases per modificar el decret que regula la seva constitució, i poder treballar en tots aquells deures que ens posin com a diputades i com a diputats.

«La bolsa de una forma o de otra es bolsa», decía, ¿no? Hay una máxima en derecho laboral que es: «Las cosas son lo que son con independencia de lo que las partes quieren que sean». Con los falsos autónomos nos pasa eso.

I aprofito la cita de Sennett, de «La corrosió del caràcter», que Sennett hi deia: «Farem tantes coses al llarg de la nostra vida que els oficis que ens condicionaven el nostre caràcter i la nostra forma de ser..., doncs, no tindrem caràcter perquè, com que haurem fet tantes coses, no sabrem què som», no? Això ho podríem aplicar a molts dels cooperativistes de falses cooperatives, en les que s'ha intentat vestir de cooperativisme una cosa que és una externalització d'una fase d'un procés productiu d'una empresa. Aquesta gent tenen corromput el caràcter, sí, lògicament. Perquè tu els dius a aquestes persones que són cooperativistes i autònomes, i no en tenen ni idea, de que són ni cooperativistes ni autònomes. No saben què és una cooperativa, molts d'ells. «Las cosas son lo que son con independencia de lo que quieren las partes que sean», i completament d'acord.

I aquí també dir-los que, quan ens hi vam incorporar el 2016, amb la consellera Bassa, la primera reunió que vam tenir amb la directora general de la Inspecció de Treball, la Mari Luz Bataller, que també hi havia estat, era que amb el tema de les càrnies teníem un problema greu, i és que el Tribunal Suprem reiteradament no donava la raó a les actes d'infracció que feia la Inspecció, i la Inspecció tenia certes limitacions a l'hora d'actuar, no? I allà vàiem allò de que, escolta, quan el resultat és antisocial, aquí hi ha alguna cosa que hem de fer i no pot ser que puguem seguir-ho acceptant. No pot ser que tinguem una cooperativa de 3.500 treballadors i cap d'ells sàpiga què és una cooperativa –no pot ser. És utilitzar les normes, és fer fraus de llei.

I en aquell moment vam començar una activitat insistent en la que jo crec que la cooperació entre Parlament i Govern ha funcionat molt bé i que ha donat com a resultat que tres mil treballadors ja no són falsos cooperativistes, sinó que són treba-

lladors del règim general, no? I aquest n'és el resultat. Per què? Perquè vam ser insistents en impulsar una política de model. Jo els ho torno a dir, i ho ha dit la intervenció anterior: ha dit que han de decidir si volen una cosa o l'altra –ho han de decidir. Malgrat que no en tinguem la competència normativa, com a país hem de decidir si volem plataformes de falsos autònoms o falses cooperatives amb falsos autònoms o no, malgrat que no en tinguem la regulació, perquè per nosaltres això és dret informador de la política pública que acabarem aplicant. I hi serem més insistents i hi posarem més recursos, i hi posarem tot el que faci falta, perquè si considerem que –i la directora ho explicava, també, al darrere de les plataformes...– l'algoritme és l'empresari, doncs, anirem per aquesta via.

I en tot cas sempre tothom té la via judicial per anar-hi quan no hi vol anar, no? La directora deia: «Preferim anar per la via dels acords i de la modificació voluntària, perquè nosaltres com a país ens hem posat d'acord en que no volem falses cooperatives, i que la gent accepti això i que ho faci voluntàriament, perquè pacifiquem i fem el canvi immediatament.» I això és molt important. Però tot el qui ho vulgui judicialitzar que ho judicialitzi, però en tot cas que sigui un jutge que ens digui que no volem aquest model antisocial, no ho acceptem nosaltres prèviament, per descomptat.

Sobre la coordinació amb l'Estat: millorable; senyor Gibert, millorable. Millorable perquè Catalunya té una particularitat especialment, en matèria d'inspecció de treball, que altres comunitats no tenen, i a vegades amb la relació amb ells ens sembla que no recorden la particularitat que tenim de que tenim veu. És a dir, hi han organismes en els que ens coordinem i hi ha País Basc, Catalunya i l'Estat. I en canvi a vegades ens volen tractar com una altra comunitat autònoma i en això som diferents, perquè tenim la inspecció assumida, no?, i, per tant, tenim competències en la matèria.

I dic «millorable» perquè hi han temes vinculats a la dotació de recursos, a les convocatòries d'oposicions, etcètera, que ens agradaria que fos millorable i que ens ajudessin a poder seguir dotant, a poder seguir cobrint les places que tenim dotades pendents de cobrir, eh? I a recuperar capital humà que necessitem per donar resposta a la voluntat política, no? I, per tant, necessari, tot necessari.

Dic «millorable» tot i que en l'àmbit de les falses cooperatives..., bé, jo crec que en les últimes setmanes hem reconduït la situació. A nivell de l'Estat es va intentar adoptar un altre camí en el cas de les falses cooperatives; a Catalunya es va adoptar un altre camí diferent fruit de la modificació legislativa, fruit de les actuacions d'inspecció, etcètera, que això situava un marc diferent aquí a Catalunya respecte de l'Estat. I jo crec que hem fet pedagogia i han entès el camí que hem seguit aquí, i en alguna actuació que ha seguit l'Estat en altres comunitats autònomes, doncs, bé, sembla que es reconduirà.

Per ser clars: el model que sembla que s'apunta a Aragó els últims dies creiem que no és el que seria bo per Catalunya. El model d'Aragó és –dels últims dies– cooperativa i règim general, i acceptar o blanquejar com a cooperatives coses que no són cooperatives. Nosaltres creiem que aquest no és bo, eh? El que passa que això és un tema de seguretat social, de tal, i no és tant d'autònoms, però aquest àmbit no és bo. I crec que els últims dies hem sigut capaços d'explicar per què creiem que això no és bo.

Completament d'acord en el programa «Consolida't», eh? Però jo deia..., quan ho explicava deia: «Si hi posem més diners, gastem..., o sigui, s'executa el mateix perquè no tenim més demanda.» Segurament no hi ha més demanda perquè hem de fer molta més pedagogia, segurament hem d'ampliar el ventall d'accions que poden entrar dins del «Consolida't», i segurament hem de ser més capaços d'arribar més i millor al col·lectiu de treballadors autònoms.

Segurament hi hauria d'haver un portal del treball autònom a Catalunya, no?, en el que agreguéssim tot allò que fem intentant no dispersar massa, però segu-

rament hi hauria d'haver un espai on es congregués tot allò que podem fer com a treball autònom a Catalunya perquè sovint el «Consolida't» arriba a través de fórmules..., és a dir, hi ha gent que l'hi arriba a través del col·legi professional perquè quan es va col·legiar li expliquen que hi ha una cosa que és el «Consolida't», que hi dius: «Home, potser ho hauria d'haver sabut abans.» I aquí potser hem de treballar aquesta part.

En les acreditacions, totalment d'acord. De fet, fixi's, que el canvi que fem l'any 2015 en el Consorci per a la Formació Contínua de Catalunya té a veure amb això: que puguem ampliar que determinats treballadors puguin anar a la part de les acreditacions i puguin formar-se a través del consorci, eh?

Totalment d'acord en el que deia vostè de que..., jo li deia: «Hi han pocs "tra-des".» Sí, sí, però és que n'hi ha pocs de declarats, i si no he fet el matís l'hi faig ara: és a dir, n'hi han pocs de declarats. Hi ha una realitat al darrere de falsos autònoms, en les falses cooperatives, en la «plataformització», en aquests joves professionals que no tenen prou ingressos com per declarar-se, diríem. És veritat, i és una realitat creixent i molt important, però que com a país, i aquí és on els emplaço, hem de donar un missatge de si volem una cosa o volem l'altra.

És a dir, si volem les plataformes amb autònoms, que nosaltres considerem que són falsos autònoms en la majoria, o si volem unes plataformes amb gent amb drets, com sempre, no?, com tot tipus de treball. Si fem un Dinamarca: tots han de tenir drets i, per tant... Que en el fons també és el que ha fet l'AIC, eh? L'Acord interprofessional de Catalunya, signat per les patronals i sindicats majoritaris de Catalunya, situa la problemàtica de «plataformització» i la no voluntat de que això sigui un niu de precarietat i de gent sense drets a sobre de l'agenda. Ho han posat també, i, per tant, si el Parlament també informa en aquest sentit, nosaltres les polítiques públiques les impulsarem també en aquest sentit, no?

Però sí que és molt important, perquè el coixí que té un treballador del règim general quan es queda sense feina és molt més gran que el que té un autònom. És a dir, el no treball per a un autònom és una caiguda al buit; el no treball per a un treballador del règim general, doncs, no és tant caiguda al buit. I això és molt important. Si afavoríssim que hi hagués molt treball autònom en el marc no de l'empresari autònom sinó del treballador precari, etcètera, estaríem afavorint un conjunt de gent que l'endemà de perdre la feina estan en situació no de risc d'exclusió sinó en situació d'exclusió directament, eh?, i molts d'ells amb moltes dificultats per descomptat, no?

Comparteixo les reflexions que feien, especialment la cita del Richard Sennett, no?, que vaticinava això del caràcter: farem tantes feines amb tants oficis al llarg de la nostra vida que no sabrem ni qui som al final del nostre períple i quan ens jubilen.

I un apunt, últim. Han parlat de la flexibilitat i de la «flexigüretat» o la flexise-güretat, i de que darrere de la desregulació en pro d'afavorir la flexibilitat i la segu-retat, doncs, acostuma a guanyar-hi la flexibilitat i a perdre-hi la precarietat, no? Jo, quan es posa això sobre la taula, sempre dic el mateix o intentem explicar el mateix des del nostre departament: nosaltres ens creiem la concertació social i ens creiem el model de concertació social a Catalunya.

Per què hi ha llocs on sí que funciona la flexise-güretat? Perquè el país s'ha cregut la concertació, i s'han apoderat els agents que concerten i s'han apoderat els protagonistes del mercat de treball. A Dinamarca es va fer el primer conveni col·lectiu el 1839, primer conveni col·lectiu de la història del treball, eh? –i si no és així, que alguns dels estudiosos del ram m'ho corregeixin. Per què funciona la flexise-güretat a Dinamarca que fa que el regulador no hi hagi d'entrar gaire? Perquè, com deia la catedràtica, no ha hagut d'entrar el dret del treball a equiparar els drets, perquè les parts sempre s'han reconegut en igualtats de drets.

Per poder arribar en aquest escenari que el regulador no hi hagi d'entrar, nosaltres hem d'afavorir molt l'espai de concertació, hem d'apoderar molt els agents,

hem d'apoderar molt sobretot la que és la part feble en el mercat de treball, que són els treballadors, i en el cas dels autònoms la seva representació col·lectiva. Els hem d'apoderar molt per equiparar-los quant a poder i quant a capacitat, quant a reconeixement. Quan això sigui així, ja no cal la regulació, perquè el sistema ja s'ha equilibrat, no?

Bé, aquesta reflexió la volia fer més a l'entorn del mercat de treball i de concertació, que també ens ho creiem, i que en l'àmbit dels autònoms també segur que som capaços de buscar-hi els sistemes. Això sí, sempre que els autònoms tinguin sistemes de representació o organització més representatius que defensin els seus interessos, i que no els defensin òbviament, i aquí és on hi ha la divergència segurament, organitzacions que són les que sovint els fixen les condicions, no?, perquè, si no, seria fer-nos trampes els uns als altres.

I de les preguntes que els hi han fet no sé si...

La directora general de la Inspecció de Treball

Bueno, yo contestaré la pregunta y una cuestión que va saliendo continuamente, ¿no?, la flexibilidad. Yo reivindico que la flexibilidad existe también, ya existe mucha flexibilidad en la norma. Yo reivindico buenos directores de recursos humanos o responsables de recursos humanos, que con la norma que tenemos podemos alcanzar mucha más flexibilidad, ¿eh? Yo creo que ahí..., nos falta competencia. Y hemos de asumir nuestras culpas, hemos de asumir nuestras culpas de que somos poco competentes.

Personal. Nosotros en este momento..., la Inspección de Trabajo trabaja de dos maneras: por lo que llamamos rogada, que son las denuncias o peticiones de tribunales, o de Administración, y planificada, por ejemplo, lo que hicimos en cooperativas en parte fue planificado, ¿eh? En este momento, Inspección de Trabajo de Cataluña no puede hacer planificada, no puede hacer planificada porque no tiene efectivos. El 93 por ciento de la actuación que se realiza en Barcelona y en Tarragona es actividad rogada. Por tanto, no tenemos capacidad de hacer, de planificar.

Por lo tanto, indiscutiblemente, no tenemos efectivos, tenemos muy pocos efectivos. El total de inspectores de trabajo en Cataluña..., somos setenta y dos. Con los subinspectores, que también formamos parte en todo el ámbito laboral, que somos treinta y cinco, somos un total de ciento siete personas, ciento siete funcionarios. Gracias a Dios que se nos incorporaron veintinueve trabajadores que tenemos, veintinueve trabajadores –que somos singulares, porque no pasa en otras inspecciones– de técnicos habilitados, expertos en seguridad y salud que refuerzan en este momento la Inspección.

¿Qué tenemos que hacer ante esto? Evidentemente, yo creo –se ha dicho mucho en este Parlamento–, reforzar la Inspección de Trabajo. Pero es una tarea compleja, ¿por qué? Porque un inspector de trabajo se forma como mínimo en tres años, si aprueba las oposiciones. Lo cual significa que tenemos que reforzar las bolsas de opositores, porque es una oposición de Estado. Por tanto, es una tarea..., y quizás el Parlamento también puede, en la medida que sea posible, impulsar a que haya personas que estudien esta oposición.

Además, hemos de hacer oferta pública, oferta pública de Cataluña también porque nosotros ofertamos nuestras propias plazas –también tenemos que hacer esta oferta pública. Pero entre todos –entre todos, porque para mí cuando hablamos de una cosa concreta siempre es muy fácil...– estamos pidiendo más policías, más enseñantes, más bomberos, más sanitarios y más inspectores. Bueno, esto no se come, o no sé cómo se come; alguien tiene que poner un poco de orden.

En definitiva..., bueno, y de todo eso de más, ¿quién se lleva alguna parte? Yo reivindico, quiero reivindicar, y así se lo he planteado al secretario, a Función Pública y a Economía, dónde está el pequeño reparto, porque todo el mundo pide más, ¿eh? Y he dicho poco, siempre hay mucho más.

Lo único que puedo decir es que me siento avalada, *recolzada*, potenciada por el departamento donde estoy, por el secretario concretamente, en este avance, que no es fácil, que va a ser costoso y que no sé si llegaremos a buen puerto. Lo vamos a intentar y estamos trabajando para ello.

El president

Senyor Vinaixa, vol afegir-hi alguna cosa?

El director general de Relacions Laborals i Qualitat en el Treball

Bé, em sembla que ja s'ha comentat per activa i per passiva: jo, repescar aquella idea que els llançava abans, que és que també parlem en la seu de la comissió dels temes de prevenció dels riscos laborals, que són molt importants. La finestra d'oportunitat que ara s'obre al respecte, i aquella proposta que us he llançat respecte a fer obligatòria la informació i formació també per aquest col·lectiu. Pensem que seria un primer pas, eh?

El president

Molt bé. Moltes gràcies.

Amb això acabem a la una, bastants puntuals, sí, sí. Amb això acabem l'ordre del dia de la comissió d'avui.

En tot cas, abans d'aixecar la sessió, a efectes d'organització d'agenda, com que vàrem quedar que les sessions d'aquesta comissió se celebrarien el tercer divendres de mes, recordar que el tercer divendres del mes que ve és el dia 15, si no ho recordo malament. I, per tant, inicialment, d'entrada, farem la comissió el dia 15. Dic «d'entrada» perquè es podria donar el cas que, en el cas que entrin els pressupostos, evidentment els pressupostos podrien alterar-ho d'alguna manera, perquè són prioritaris en l'activitat parlamentària. Però si no fos així, en principi el dia 15 farem la següent sessió.

Moltes gràcies.

Molt bon dia i s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a la una del migdia i un minut.